VIII. évfolyam, 36. szám

1952. szeptember 2.

Ludas Matyi

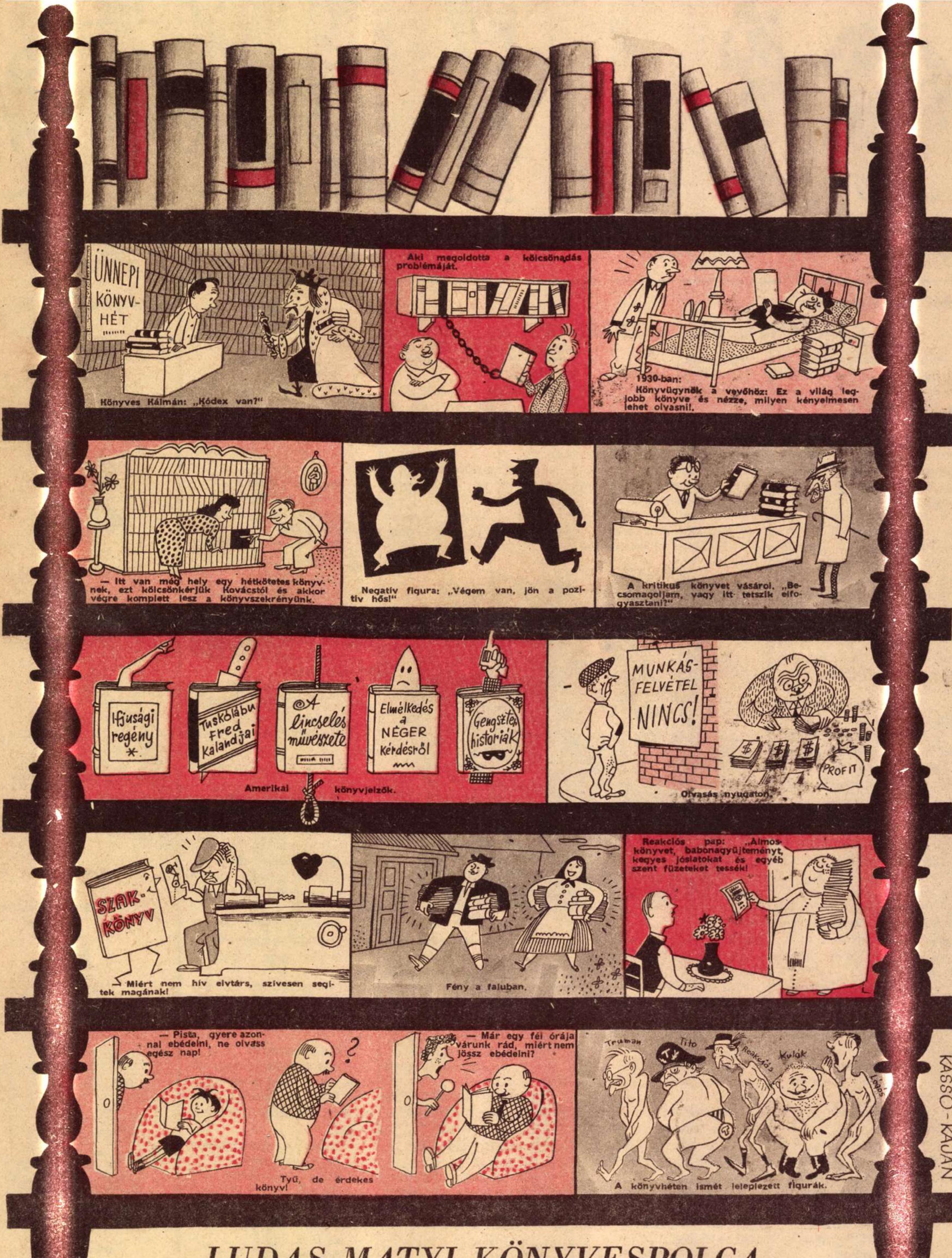
ÜNNEPI KÖNYVHÉT
Könyves Kálmán: „Kódex van?"
Aki megoldotta a kölcsönadás problémáját.
1930-ban:
Könyvügynök a vevőhöz: Ez a világ legjobb könyve és nézze, milyen kényelmesen lehet olvasni!.
— Itt van még hely egy hétkötetes könyvnek, ezt kölcsönkérjük Kovácstól és akkor végre komplett lesz a könyvszekrényünk.
Negatív figura: „Végem van, jön a pozitív hős!"
A kritikus könyvet vásárol. „Becsomagoljam, vagy itt tetszik elfogyasztani?"
Ifjúsági regény
Tuskólábú Fred kalandjai
A lincselés művészete
Elmélkedés a NÉGER kérdésről
Gengszterhistoriák
Amerikai könyvjelzők.
MUNKÁS-FELVÉTEL NINCS!
PROFIT
Olvasás nyugaton.
SZAK-KÖNYV
— Miért nem hív elvtárs, szívesen segítek magának!
Fény a faluban.
Reakciós pap: „Álmoskönyvet, babonagyűjteményt, kegyes jóslatokat és egyéb szent füzeteket tessék!
— Pista, gyere azonnal ebédelni, ne olvass egész nap!
?
Tyű, de érdekes könyv!
— Már egy fél órája várunk rád, miért nem jössz ebédelni?
Truman
Tito
Reakciós
Kulák
Lógós
A könyvhéten ismét leleplezett figurák.
KASSO - KAJÁN

LUDAS MATYI KÖNYVESPOLCA

(A könyvhét alkalmából.)

70 fillér

Ime a bizottság, amelyet ők szeretnének!

(Az USA jegyzéke elfogulatlan bizottságot javasol a szabad német választások feltételeinek megvizsgálására.)

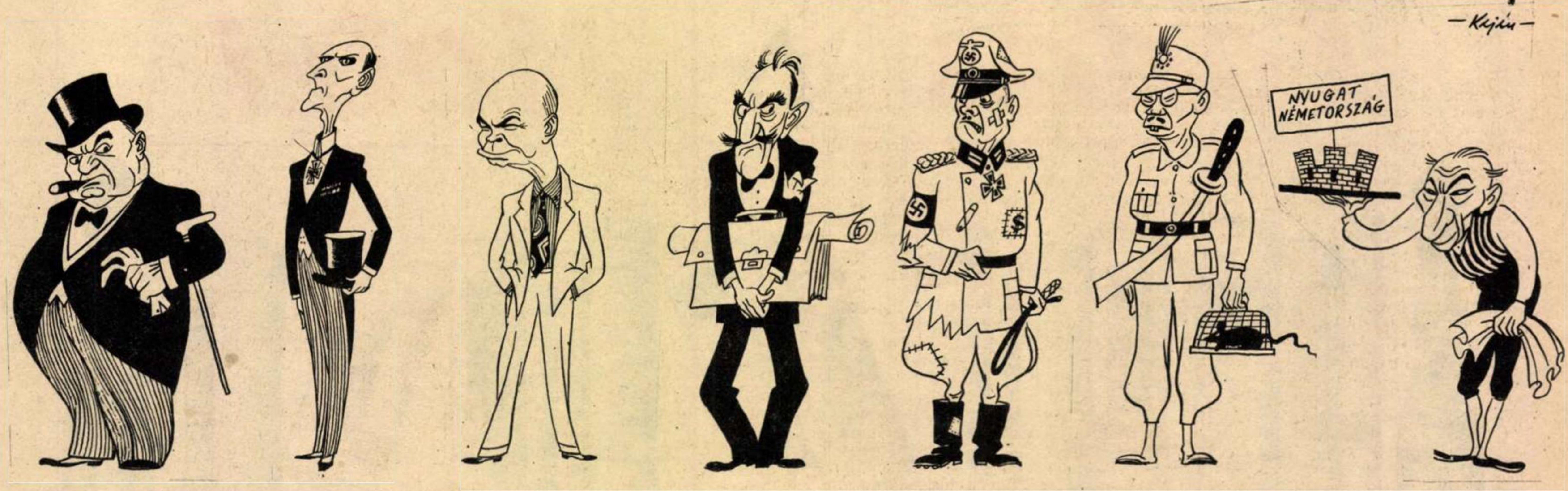

Dupont: Teljesen elfogulatlan, mert csak atombomba gyártással foglalkozik.

Krupp: Teljesen elfogulatlan, mert csak fegyvergyártási szakember.

Eisenhower: Teljesen elfogulatlan, mert nem ért a politikához.

Acheson: Teljesen elfogulatlan, mert nincs hitlerbajusza.

Speidel: Teljesen elfogulatlan, mert kizárólag gyilkoláshoz ért.

Hirohitó: Teljesen elfogulatlan, mert nem tud németül.

Ha mégis valamelyik elfogult lenne, póttag: Adenauer. Ő igazán teljesen elfogulatlan, mert csak a felszolgáláshoz ért.

Móricz Zsigmond:

SAVANYU JÓSKA CSAPLÁROSA

Az autó befordult a csárda udvarára. Két kis vörös ökörrel megy előttünk egy szekér és isteni nyugalommal tűri, hogy háta mögött autó tülköl.

— Menjen már gyorsabban, mert elgázolom, — kiált rá a doktor, és az ember visszanéz és egy lépéssel sem halad szaporábban.

— Jöjjön csak, — kiált a doktor, aki az autót vezeti, az udvaron álló csárdásra. — Jöjjön ide. Jöjjön csak ide. Nahát, jöjjön már.

A nagy darab fekete zsidóember ugyanolyan kényelmesen lép elő, ahogy a bérese lép.

— Na, jöjjön csak ide, mondja csak, igaz, hogy ez az a csárda, ahova a betyárok jártak?

— Ez a.

— Osztán milyen betyárok jártak itt?

— Azt én meg nem mondom, mer én akkor még nem éltem.

— Hát ki mondja meg?

— Muki bácsi megmondhatja.

— Hol az a Muki bácsi?

— Ott van a farakásnál.

— Hát híjja ide.

— Muki bácsi jöjjön csak.

Muki bácsi előjön.

Alacsony, piros arcú öreg ember. Ingujjban van.

— No Muki bácsi jöjjön csak. Emlékszik még mikor betyárok voltak a vendégei?

— Emlékszek bizony, hogyne emlékezném.

— Hát ki volt a leghíresebb betyár?

— Savanyu Józsi.

— Maga ismerte? Hogy nézett ki?

— Csepp bog ember vót.

— Osztán hány puska vót a vállán?

— Nem vótak azok úgy felőtőzve puskával.

— Akkor honnan tudta, hogy betyár vót?

Muki bácsi elneveti magát.

— Hát betyár volt. Nem becsületes ember vót.

— Evett, ivott? Fizetett?

— Evett, ivott, fizetett igen.

— Szeretője volt itt?

— Nem vót.

— Mindig itt tanyáztak?

— Nem. Vót egy Rába nevezetű juhász a Balaton mellett, annál tanyázgattak. Én akkor mészáros is voltam, elmentem borjút venni, ott vót nyóc betyár.

— Megijedt?

— Nem ijedtem meg. Betyárok vótak, mér ijedtem vóna meg?

— Hát nem ölték meg?

— Mért öltek vóna meg?

— Hát nézze, mi már úgy ismerjük a betyárokat, hogy azok mindenkit kiraboltak, meg megöltek.

Muki bácsi nevet.

— Nem olyanok vótak a betyárok.

— Hát mondja el, milyenek vótak?

— Élni kellett nekik is.

— Nem vették el a bornyú árát?

— Nem vehették el, mer én a juhásznak fizettem.

— A bornyút sem vették el?

Muki bácsi kinevet bennünket.

— Nem.

— Akkor mibül éltek?

— Sarcot vetettek. Aki megfizette, azt nem bántották, inkább megvédelmezték.

— Nézze Muki bácsi, akkor azok olyan önkéntes rendőrök voltak. Igaz?

— Rendőrök nem vótak, akkor még nem is vót rendőr. De, aki jó vót hozzájuk, biztos lehetett, hogy senkitől semmi bántódása nem vót.

— Hát vót azokba becsület?

— Mér ne lett vóna, szegény emberek vótak.

— Hát a szegény emberbe több becsület van, mint az urakba?

— Több becsület nem lehet, vagy becsületes valaki, vagy nem.

— Szóval maga úgy gondolja, hogy a betyárság, az olyan hivatal volt. Foglalkozás volt. Ha megkapta, ami neki járt, kötelességét teljesítette érte.

— Engem sose bántottak.

— Hát a pandurok üldözték őket?

— Dehogy is üldözték. Örültek, ha nem találkoztak velük.

— Maga hány éves?

— 80. Az ám bizony 80.

— Büszke rá?

— Már nincsen több olyan öreg ember a faluba, mint én vagyok.

— Jó fogai vannak?

— Már kevés, az a baj.

— Hány van?

— Felül csak három.

— Hát alul?

— Alul még van vagy tizenegy.

— Mutassa.

Muki bácsi megmutatja a fogait.

— Osztán milyen húst szeret enni?

— Legjobban a csirkepaprikást.

— Maga nem tartja a hitet?

— Dehogy nem tartom.

— Osztán csak szombaton este eszik kakast?

— Nem nézem én péntek-e, vagy szombat. Mikor van.

— Tréflit is eszik?

— Tréfli... Tudja a doktor úr, mi a tréfli? Faggyúgyertya, meg a szappan. Az a tréfli. Száraz sonka nem tréfli.

— Osztán hogy állunk a nőkkel, Muki bácsi?

— Á, kérem, szégyellem magam, a nagyságák előtt... Nyócvan éves vagyok!...

— De a betyároktól nem ijedne meg.

— Nagyon megvertem egyszer egyet.

— Ne beszéljen.

— Nem vótam itthon. A meg bejött, rendelt, tyúkot vágatott, bort ivott és nem volt pénze... Én meg hazajöttem, osztán nagyon elláttam a baját. Mondta is, hogy ezt még nagyon megfizetem, az árát.

— Oszt hogy fizette meg?

— Felgyujtotta a csárdát.

— Osztán maga feljelentette őket?

— Dehogy jelentettem kérem.

— Hát mit csinált?

— Építettem helyette újat, ezt e.

És Muki bácsi nevet.

— Még azt mondja meg, mér híjják magát Muki bácsinak?

— Hát Nepomukiról. Akkor születtem Nepomuki Szent János napján.

— Mi köze magának Nepomukihoz, ha maga zsidó?

— Mér vónék én zsidó?

— Hát mi?

— Igaz körösztény katholikus csárdás embör, kérem.

— No isten áldja.

— Isten megáldja.

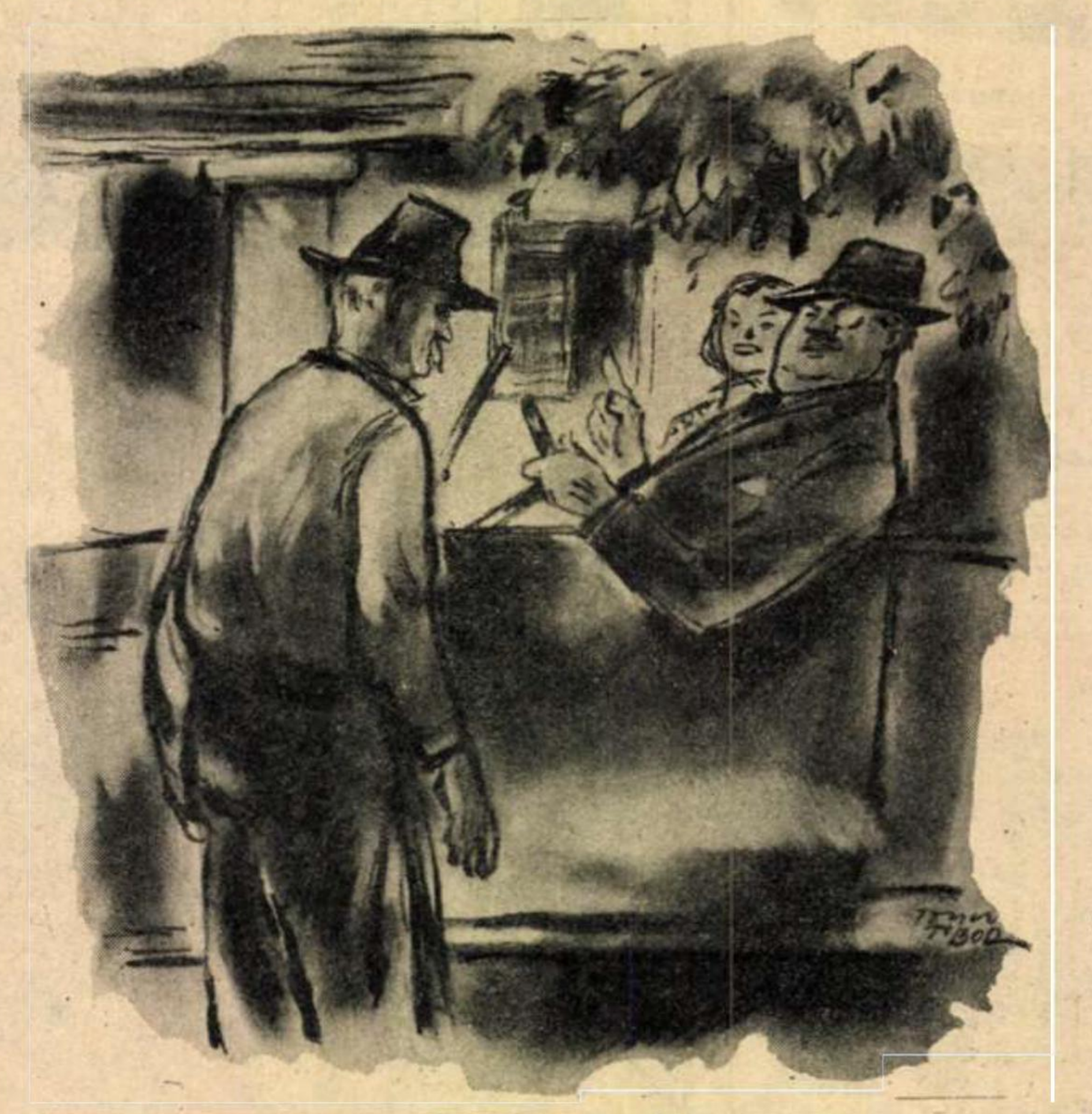

A példa ragadós

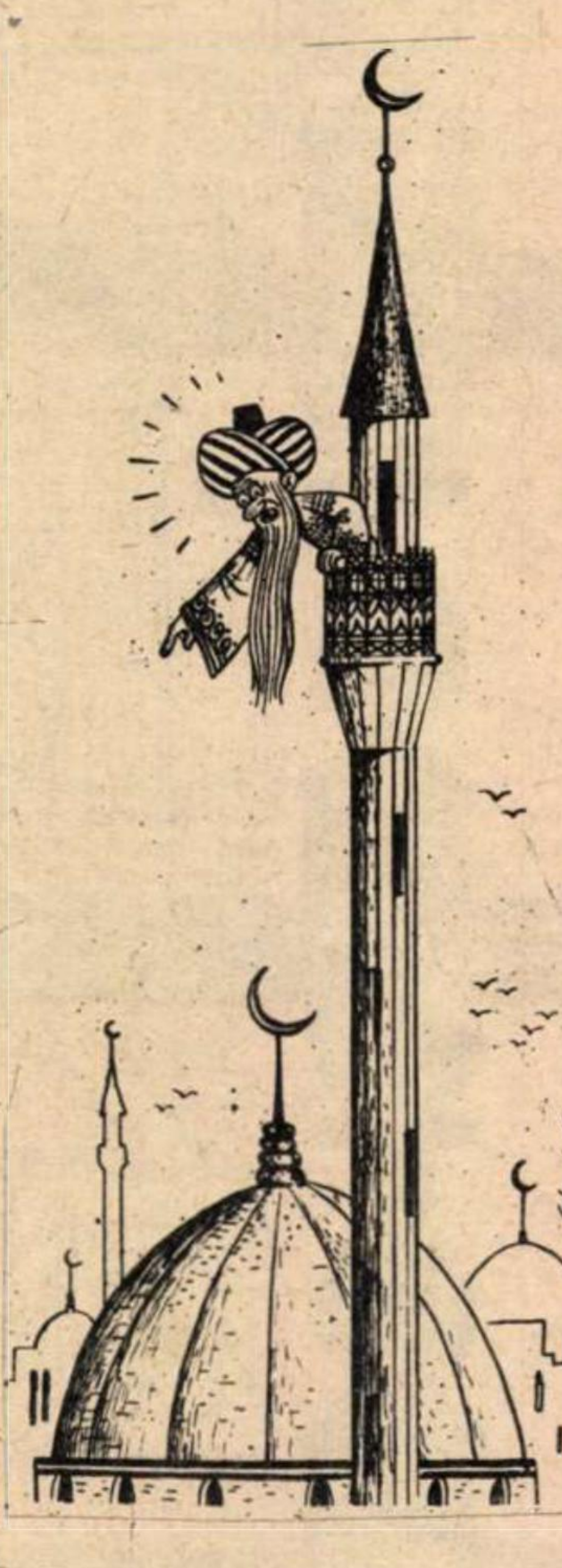

— Az a vörösturbános igazhívő ne lépjen ki szabálytalanul a mecsetből!

~~~~~~

A Baross-téren láttuk

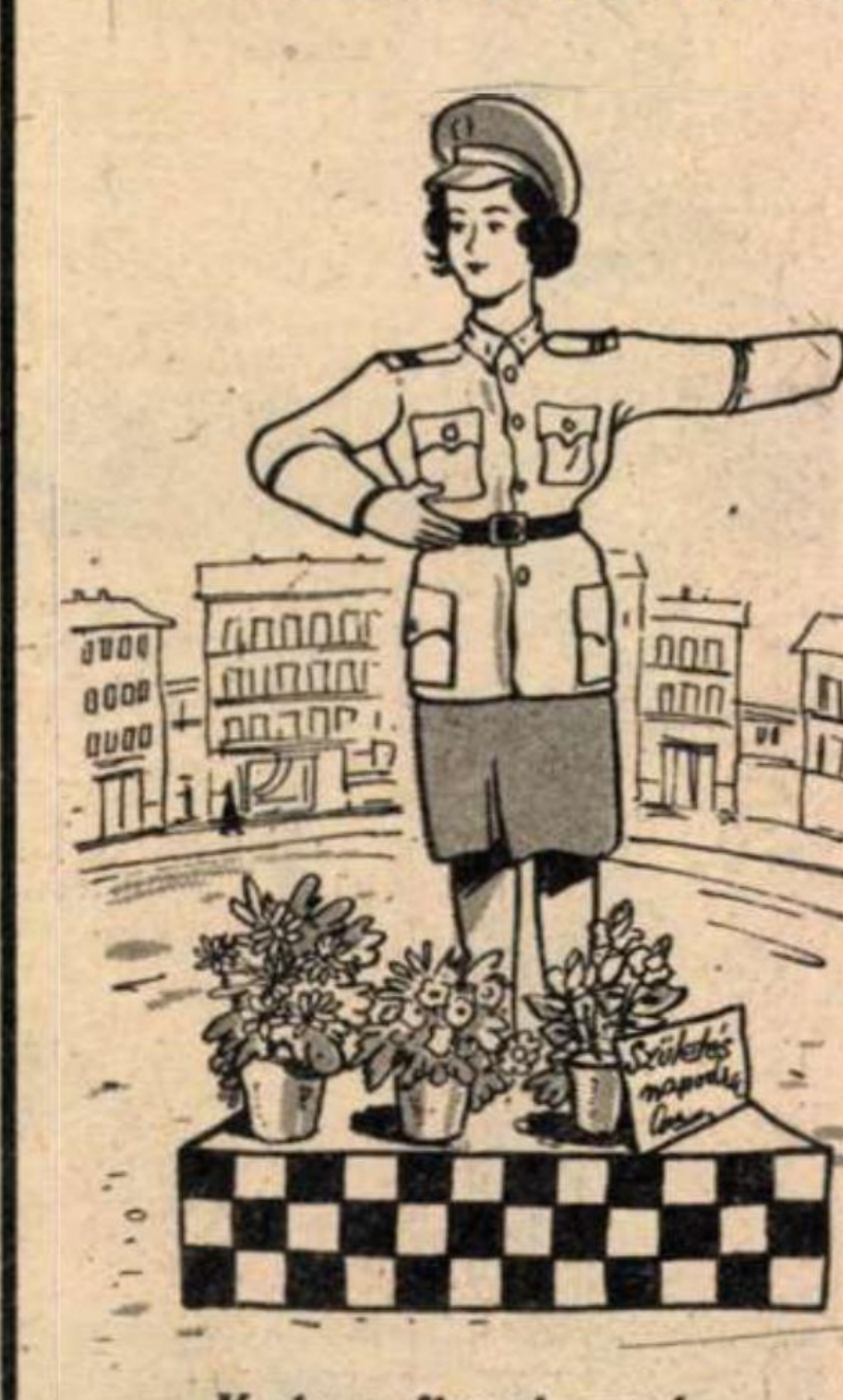

Kedves figyelmesség.
~~~~~~

Nehéz királynak lenni!

Ez a kijelentés Faruk egyiptomi király szájából hangzott el egy nemzetközi sajtóértekezleten, az olaszországi Capriban. Amint bizonyára emlékeznek kedves olvasóim, Faruk egyiptomi királyt a közelmultban az amerikaiak elbocsátották az állásából, úgy hogy ezzel királyi alkalmaztatása teljesen megszűnt. Pedig Faruk igen ügyes király volt, igyekezett mindenkivel jóban lenni, hogy minél tovább király maradhasson, mert nagyon szerette ezt a szakmát. A nép azonban nem szerette Farukot, aki — amint mondják — állandóan fitogtatta vagyonát, s tudvalévő dolog, hogy az éhes ember, ha a szokottnál is nagyobb gyémántokat lát, kezd ideges lenni. Az amerikaiak tehát menesztették Farukot, aki bánatos szívvel utazott Capriba, ahol száz külföldi újságíró előtt tette meg fentemlített nevezetes nyilatkozatát. A száz újságíró, aki mind azért gyűlt egybe, hogy megtudja, vajjon könnyű dolog-e királynak lenni, a nyilatkozat után elrohant a postára és száz táviratban röpítette a világ minden tája felé a nagy igazságot, nehogy valaki még akadjon, aki azt tartja, hogy királynak lenni könnyű dolog, vagy éppenséggel se nem könnyű, se nem nehéz.

Be kell vallanom, hogy engem az elhangzott kijelentésnek nem annyira eszmei tartalma, mint inkább a formája nyűgözött le. „Nehéz dolog királynak lenni." Nem tudom, érzik-e, kedves olvasóim, ebben a fogalmazásban azt a frappáns tömörséget, amelyet én érzek. Látszólag könnyed mondat, néhány közönséges szó odavetése. Mégis, éppen a rövid és kategórikus fogalmazás révén válik sokrétűvé, sokat sejtetővé és méllyé. Ennek a mondatnak határozottan történelemszaga van. Elképzelem a szerencsétlen exkirályt, amint illedelmesen ül a száz újságíróval szemben, sima, jólfésült mondatokban nyilatkozik erről-amarról, s egyszer csak megakad. Testtartása ellazul, pocakja, amelyet eddig behúzva tartott, petyhüdten elereszkedik, tekintete magába mélyed. A ceruzák megállnak a levegőben. A jelenlévők azt a nagy pillanatot élik át, amikor a király magánemberré vedlik és a történelem számára nyilatkozik. Már nem is látja az előtte ülő újságírókat, szeme a messzibe réved, évszázadok, évezredek felé és szól: „Nehéz királynak lenni".

És én már látom, hogy a mondás a kövér Farukkal együtt bevonul a történelembe. Hogy irigyeltem ezért mindig a királyokat! Mert én hiába töltök meg köteteket mondatokkal, a történelem sohsem fog tudomást venni rólam. A királyoknak elég egyetlen mondat. „Az állam én vagyok" — mondta egy király és idézik még ma is. „Egy országot egy lóért" — kiáltott egy másik király. Micsoda pátosz! „Kesztyűs macska nem fog egeret" ezt is egy király mondta. Mily szellemes! És a király, aki talán egész életén keresztül nem csinált semmit, e rövid mondatával bekerül a történelembe.

Kell-e bizonyítanom, mily igazságtalan ez a dolog? Hányszor kacérkodtam már a gondolattal, hogy én is mondjak valamit a történelem számára. Milyen tömöreket és milyen rövideket tudnék én mondani! De hol a száz újságíró, aki feljegyezze s hol a történelmi levegő, amelyben a mondás megfogan? Nem vagyok király. Mondjam azt, hogy „A humor én vagyok"? Ki törődik azzal! Vagy adjak ki egy nyilatkozatot, hogy „Nehéz humoristának lenni"? Micsoda visszhangja lenne ennek? Ugyszólván semmi. Nem vagyok király. Pedig, higgyék el, kedves olvasóim, nehéz humoristának lenni. Különösen, ha egy humoreszk végére ér az ember és nincs poénja. Egy országot egy poénért!

Gádor Béla

A szaki és a szellem

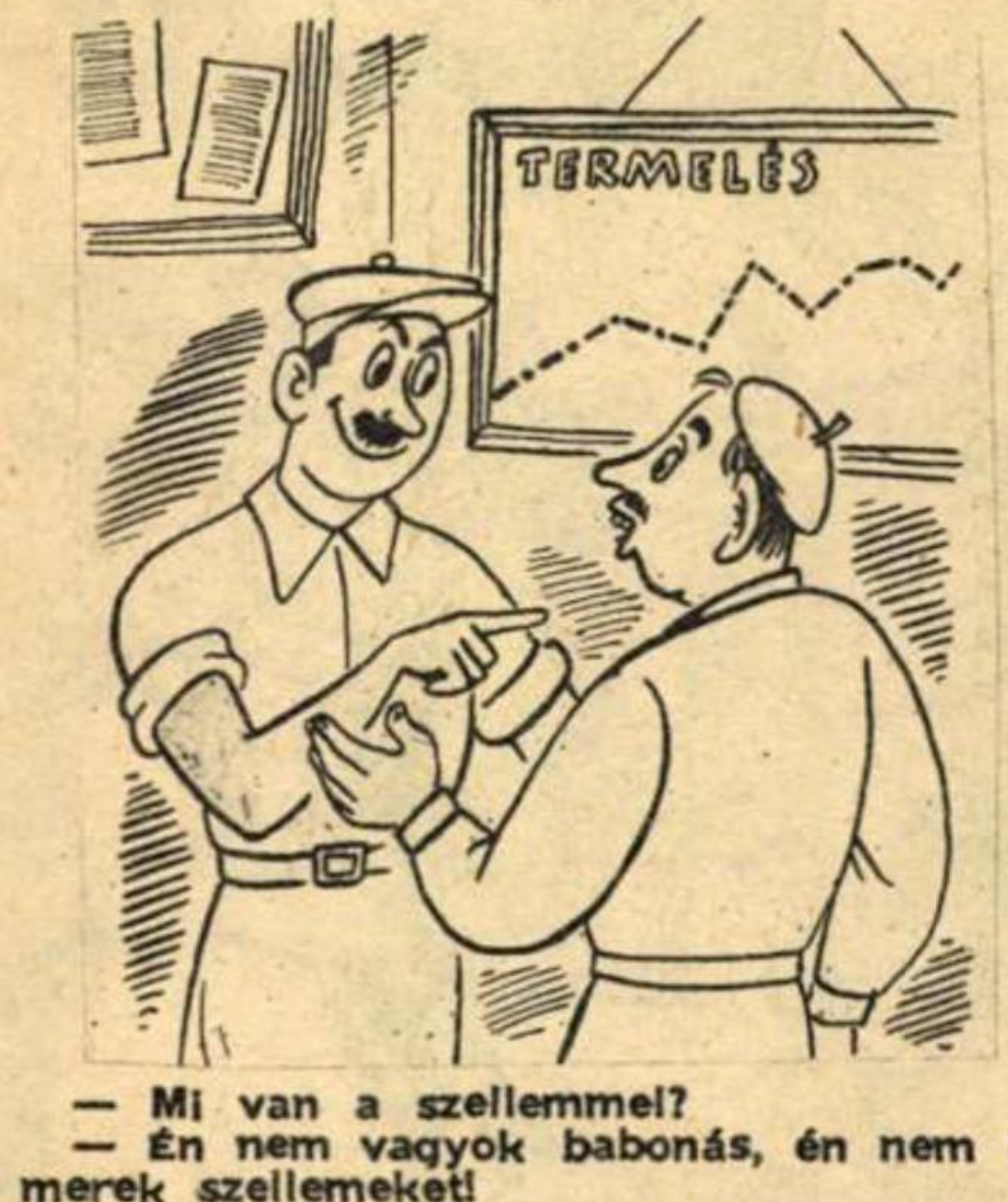

— Mi van a szellemmel?
— Én nem vagyok babonás, én nem ismerek szellemeket!
— De a versenyszellemet ismernie kellene, szakikám!

Hajnali rádió

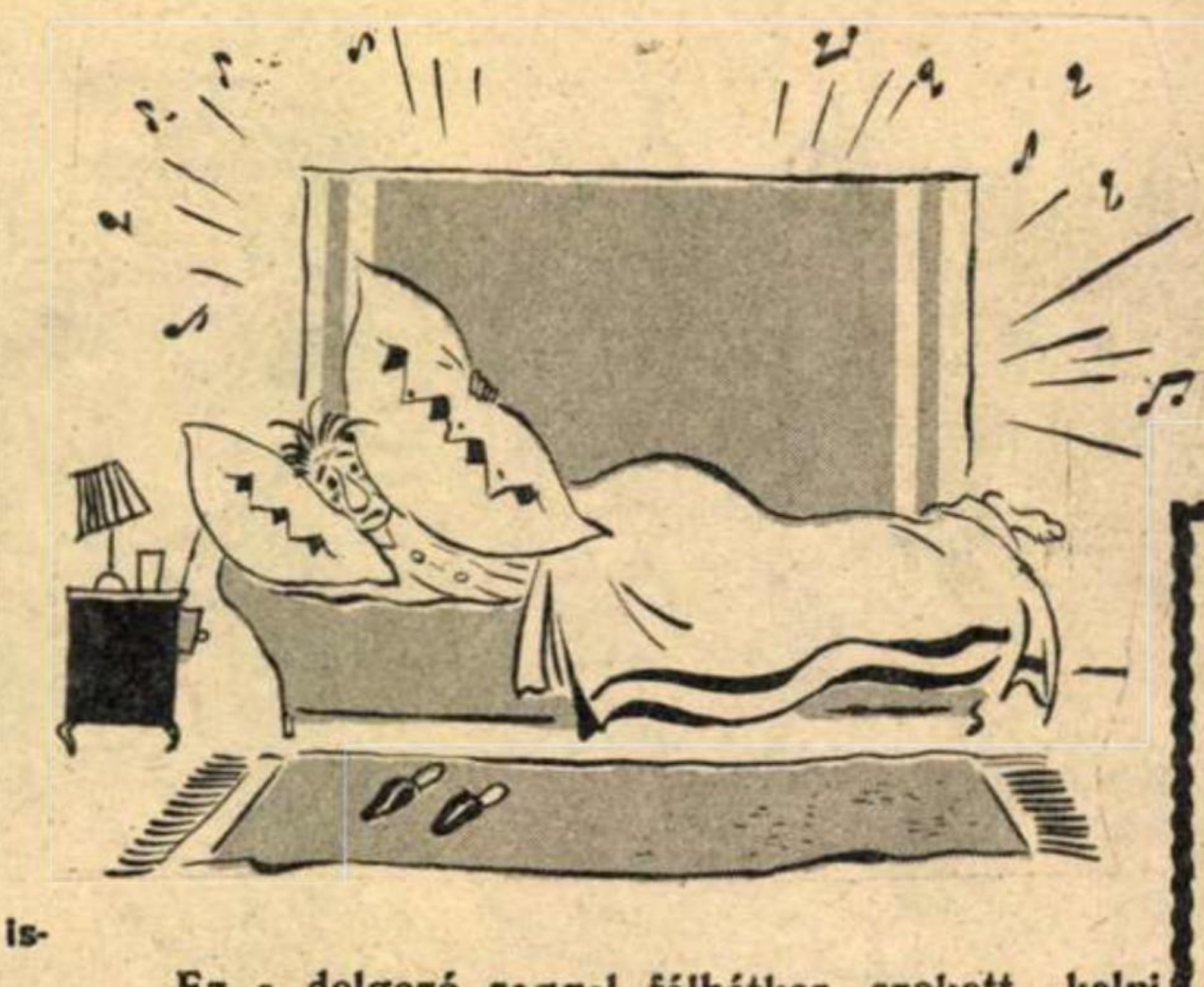

Ez a dolgozó reggel félhétkor szokott kelni. A szomszédja már félhatkor...

Akinek inge, vegye magára!

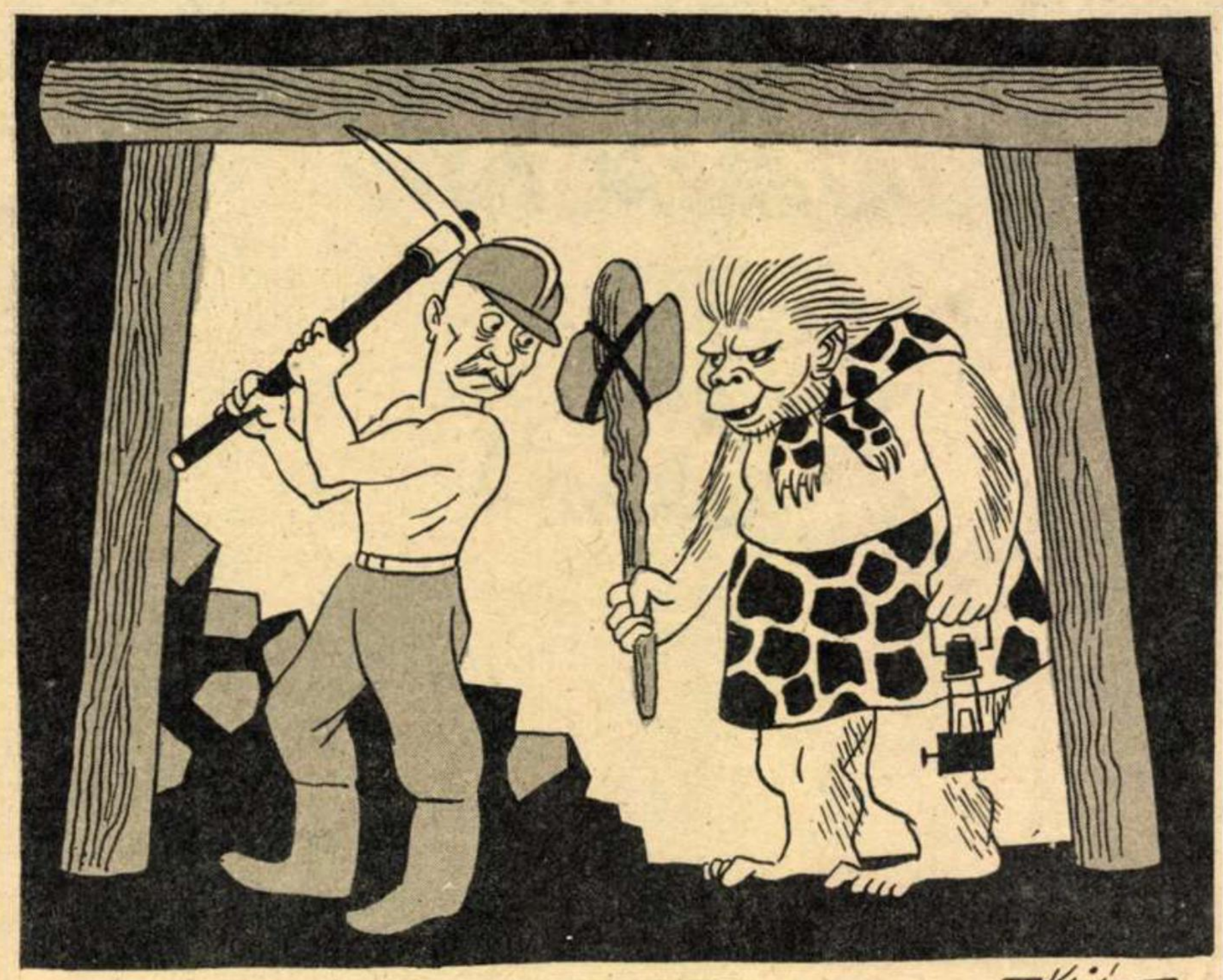

— Jó szerencsét maradj szaktárs! Hallottam, hogy idegenkedik a fúrógéptől, hoztam magának egy kedvére való szerszámot...

Tőkéskeserv

Nyilvánosságra hozták a Szovjetunió ötödik ötéves tervét.

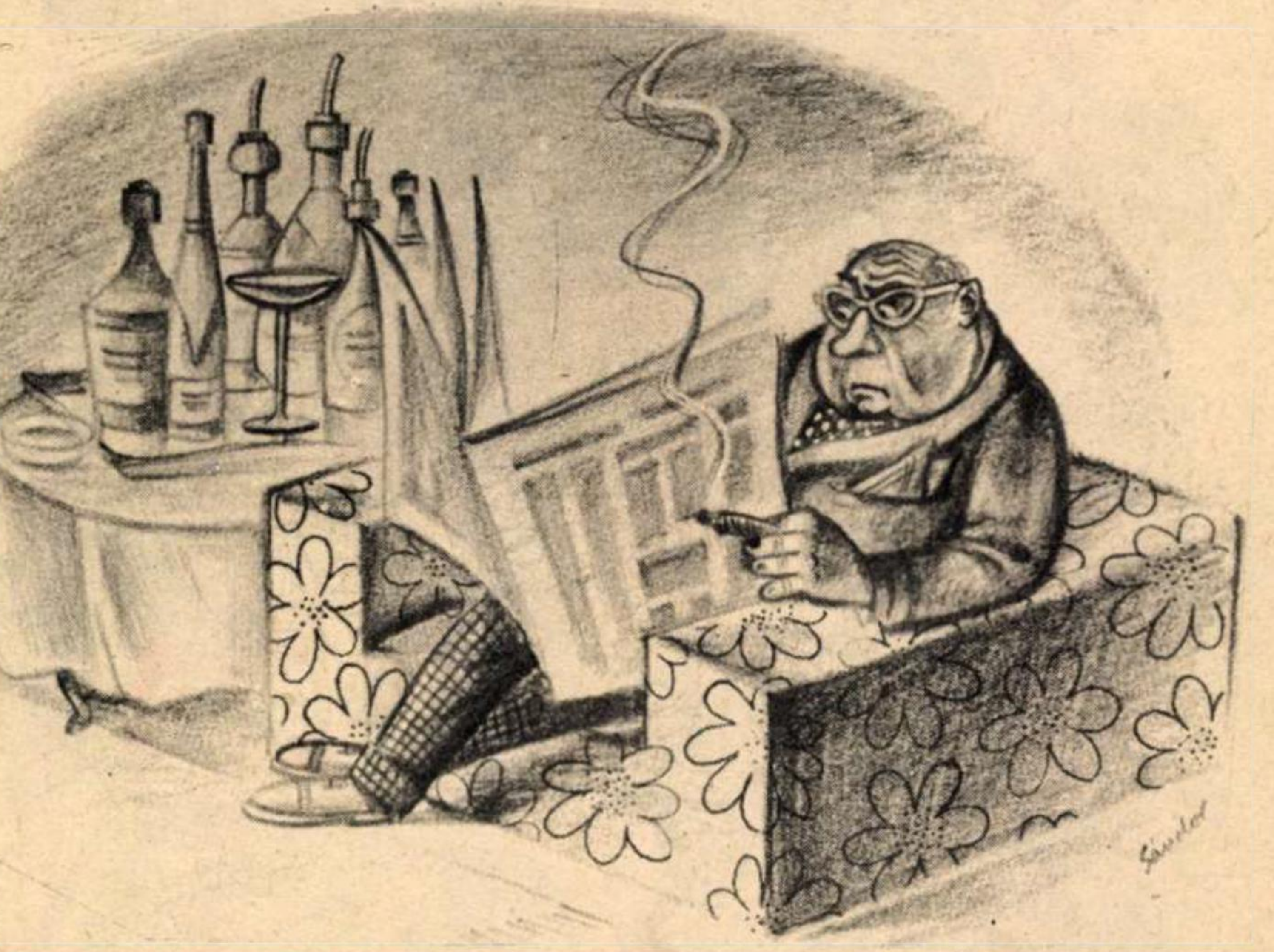

Nyugati tőkés: Ezek öt esztendővel előre tudják, hogy mennyivel több munkást fognak alkalmazni, és én még azt sem tudom, hogy holnap hány munkást fogok elbocsátani...

Botcsinálta lelkesedés

Truman énekesnő leánya európai körúton van három testőr kiséretében.

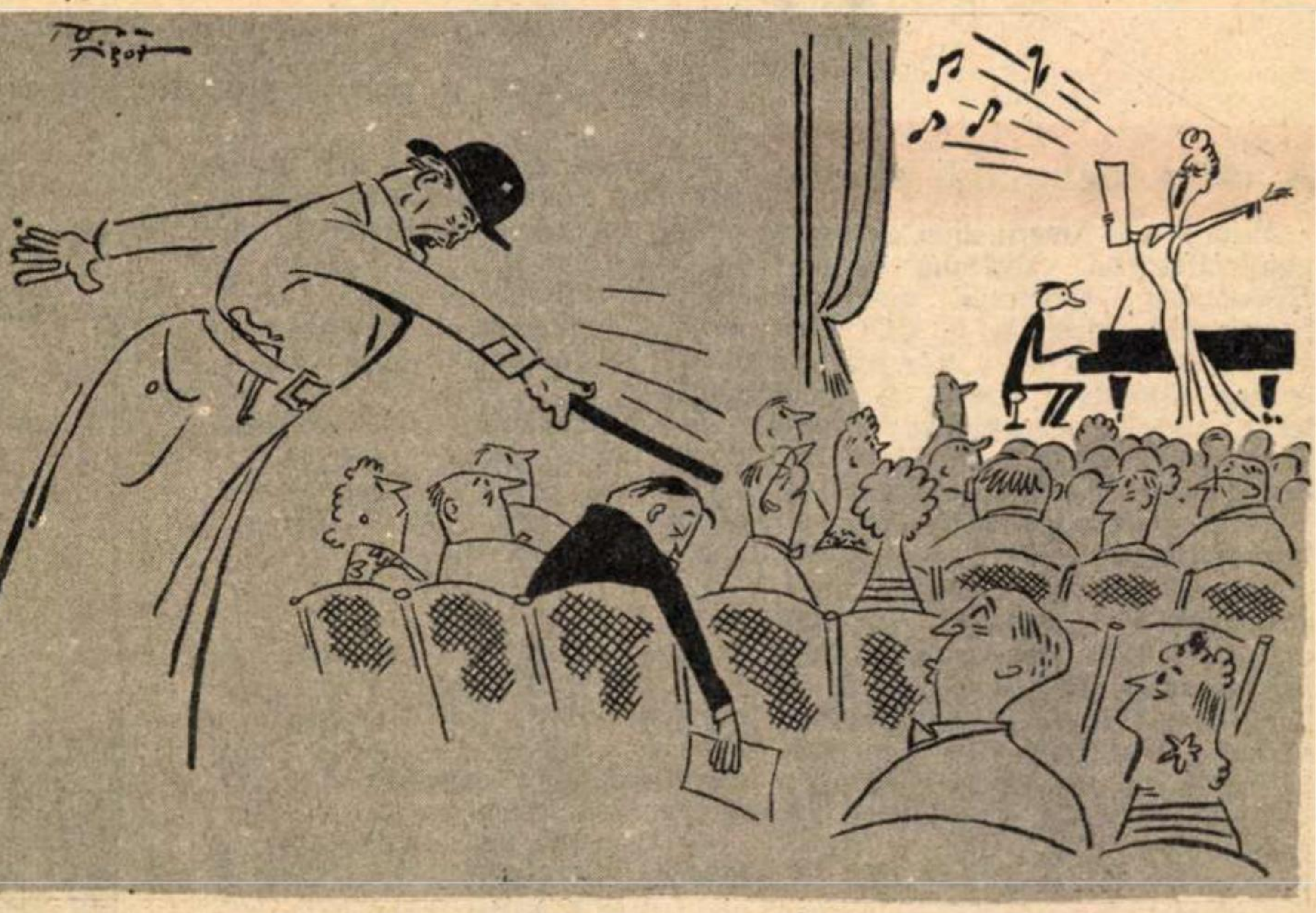

Az egyik testőr a nézőtéren: Majd adok én magának alvást! Maga kommunista összeesküvő!!!

Grigorij Pjerov:

ÁLLATMESE

Az oroszlán sörtől elázva
Ráadta fejét a házasságra.
Minket az nem is érdekelne,
Hogy miért nősült meg őkelme,
De becsúszott egy nagy hiba,
Mert nem nőstény-oroszlánt vett el
Hitvesi, forró szeretettel;
Egy macskát vitt a lakziba!
Még ez sem oly nagy galiba,
Mert jól tudja minden gyerek,
Hogy az oroszlán szintén macska,
Csupán egy kissé nagyobbacska.
Mi baj lehet?
A fő, hogy az asszony szeret...

Igy szól egyszer az oroszlán
A káderes mosómedvének:
— Állás kéne a menyecskének,
Nem űzhet mindig egeret!
Mint jóbarátod, megigérem,
Hogy nem lesz túlmagas igényem,
De tudd meg, hogy az én nejemnek
Csak vezető állás felel meg.
Kővémeredt a mosómedve:
— Ugyan, mi jutott az eszedbe?
A sas nem csíz,
a medve nem egér,
A macska-presztizs fabatkát sem ér!
És bőgni sem tud, mint a vad,
Csak dorombol az ágy alatt...
— Hallgass! — sörényét felborzolván,
Mordul rá a dühös oroszlán —
Ha macska is,
a feleségem,
Tehát oroszlán mindenképen
És bőgni is fog csudaszépen!...

A macska magas posztra vágyott: —
Leváltották az elefántot...

Kapusok figyelmébe!

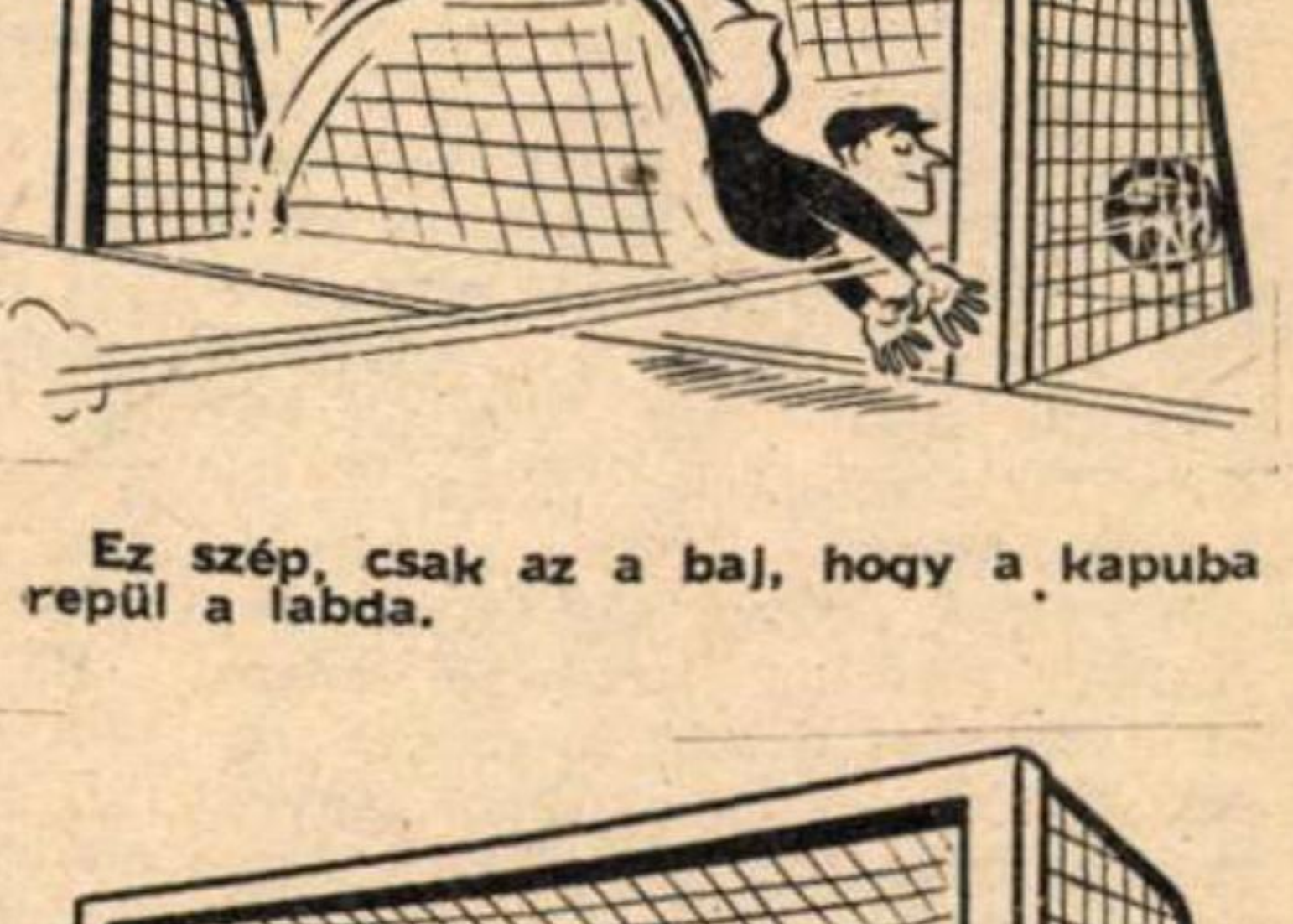

Ez szép, csak az a baj, hogy a kapuba repül a labda.

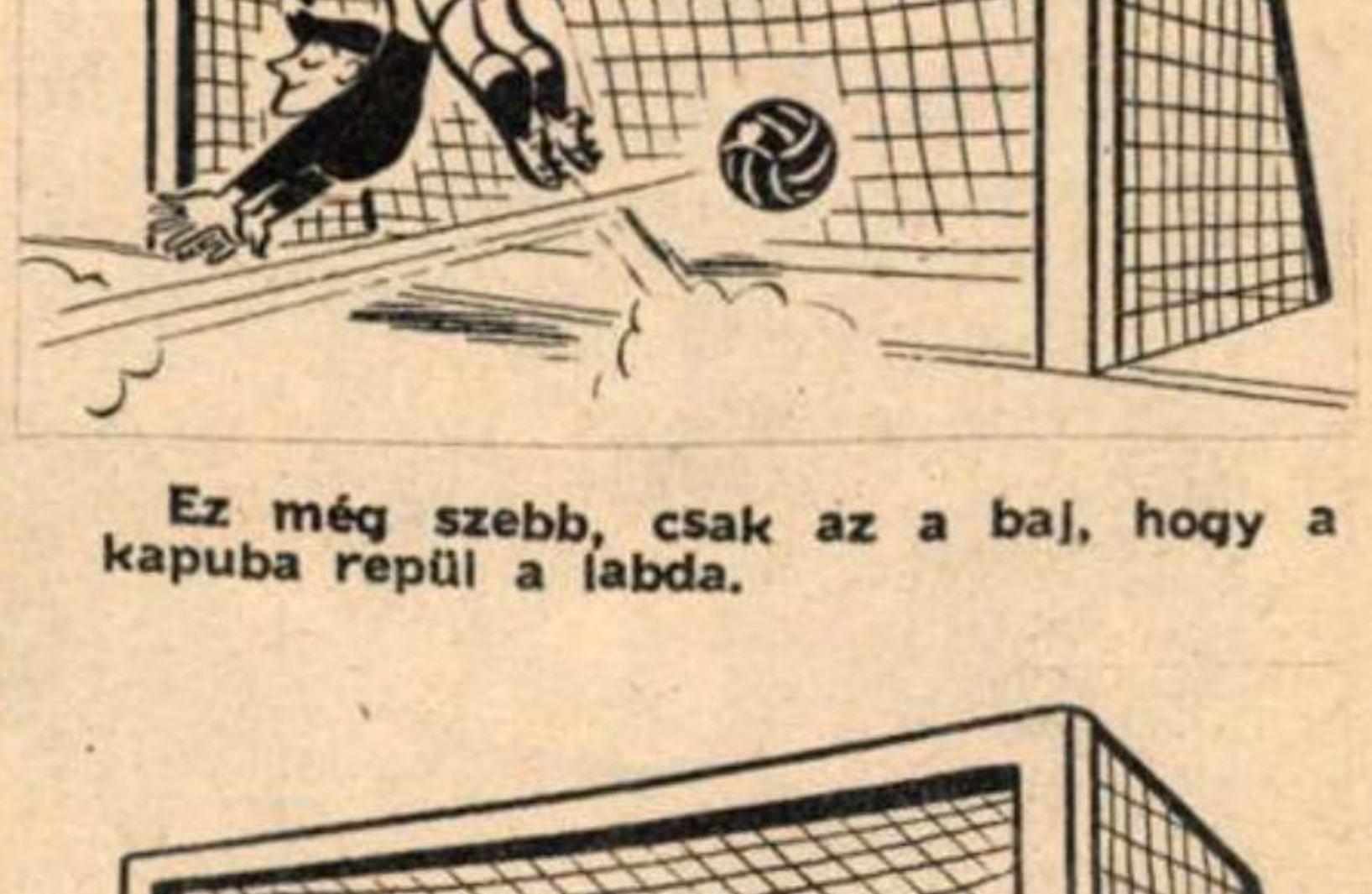

Ez még szebb, csak az a baj, hogy a kapuba repül a labda.

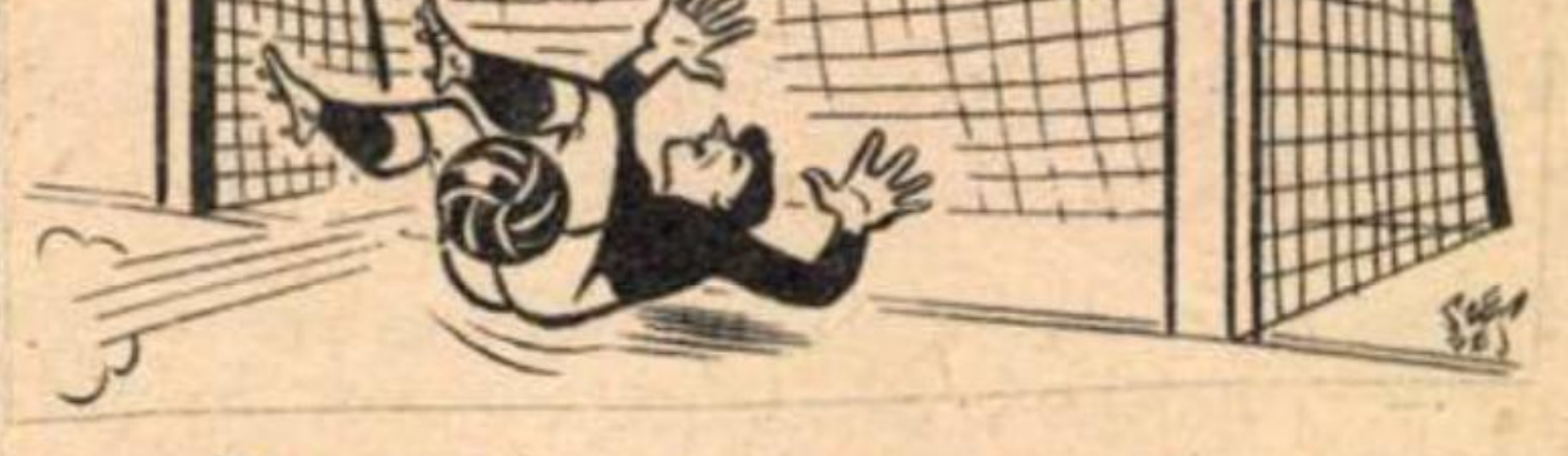

Ez csúnya, viszont nem repül a kapuba a labda.

Samu bácsi csalogatja a gall kakast

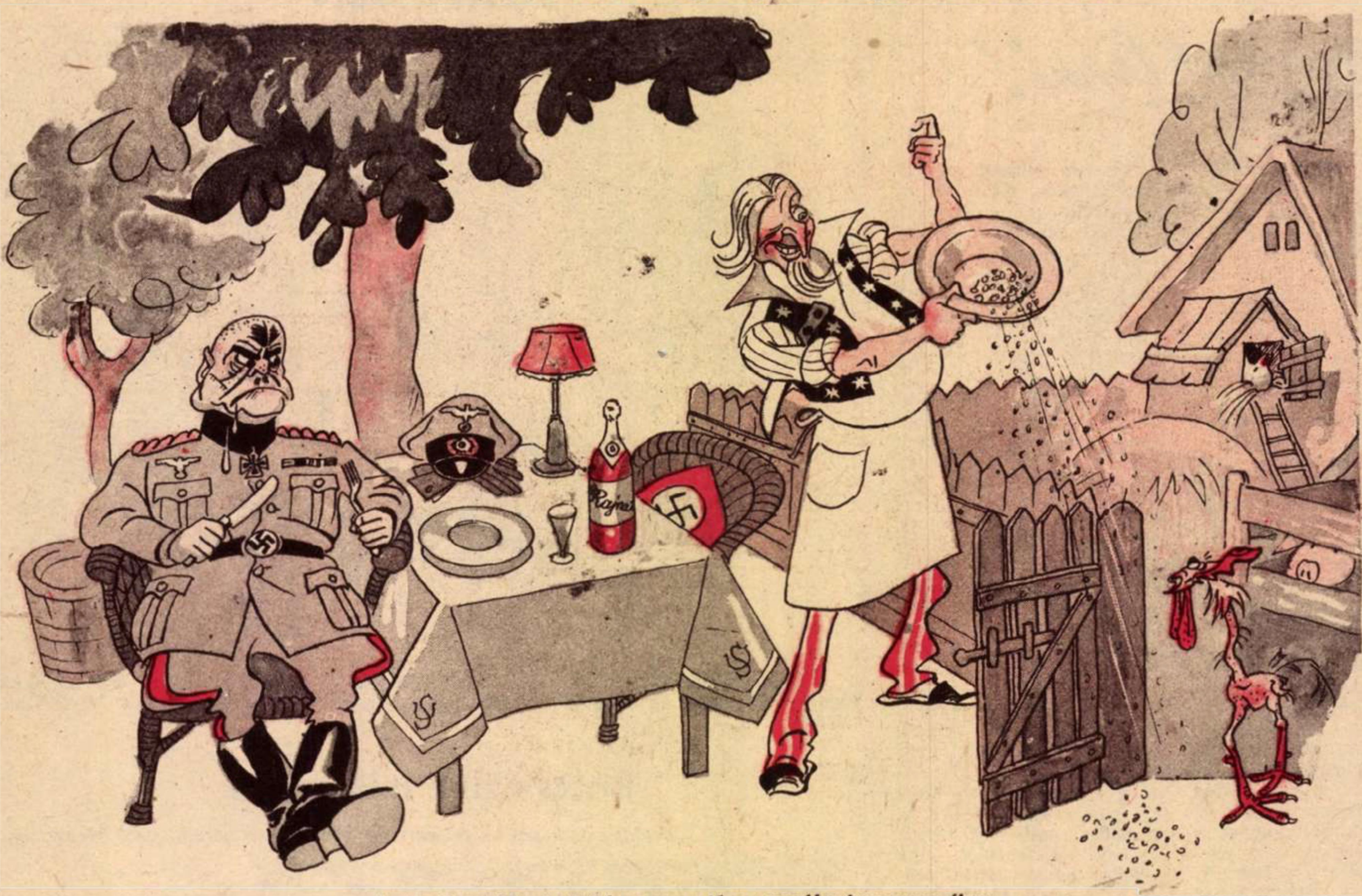

Uncle Sam: Pi, pi, pipikém, gyere ide, a vendég úr nagyon éhes...

Teheránban

Teheránban az amerikai tiszteket kővel dobálják az utcán. Az amerikaiak utasították a tiszteket, hogy lehetőleg ritkán mutatkozzanak.

Két amerikai tiszt beszélget Teheránban.

— Miért van bekötve a fejed, Jim?

— Mert tévedett a közmondás.

— Amennyiben?

— Amennyiben azt mondja, hogy szólj igazat, betörik a fejed. Én nem szóltam egy szó igazat se, mégis betörték.

— Jössz sétálni?

— Minek? Egy fejem van, azt már betörték. Nem jó itt Teheránban. Azon gondolkodom, mi lenne, ha áthelyeztetném magam Párizsba...

— Hagyd el, ott még rosszabb... Azt hiszed, Párizsban nincs kő?

— Bonn... Bonnra is gondoltam...

— Hagyd el! Ott németül vágnak a fejedhez mindenfélét...

— Esetleg Tokióba helyeztetném át magam.

— Ne bomolj! Ott még köpködnek is.

— Izland?

— Gyűlölnek bennünket!

— Grönland?

— Utálnak bennünket. Szerintem az volna a legjobb, ha hazamennénk Amerikába.

— Érdekes, ezt már mások is mondták...

A világ legbutább elnöke

Most folyik Amerikában az újabb elnökválasztási korteshaború és Eisenhower tábornok ellenfelét, Stevensont, mint az új COOLIDGEOT emlegetik. Ki volt a régi, az eredeti Coolidge? Calvin C. Coolidge, Amerika néhai elnöke — mint Truman — szintén alelnökből lett elnök és arról volt híres, hogy elnöksége ideje alatt már mint a világ legbutább emberét emlegették.

Ebben semmi csodálatos sincs. Amerikában majdnem előfeltétel egy elnök számára az, hogy buta legyen, hogy ne legyenek saját ötletei, hanem gondolkozás nélkül kövesse a Wall Street, a bankárok, a tőkések parancsát.

Truman követi — Coolidge követte.

*

Coolidge butaságáról valóságos legendák keringtek és keringnek Amerikában. Sokszor hallottam a tengeren túl ilyen megjegyzéseket elkeseredett apáktól, akik saját fiúkról így nyilatkoztak:

— Hát igaz, ami igaz, nem egy Coolidge, de azért nagyon buta a gyerek.

*

Calvin C. Coolidge volt annak idején a legjobban fizetett újságírója Amerikának, bár írni is alig tudott. Egy dollárt kapott szavanként, a Washington Post című napilaptól. Az első cikke, ami nyomtatásban megjelent ebben az újságban, így kezdődött:

„Vegyünk két embert, A-t és B-t. Természetesen két amerikait. Persze fehér ember legyen mind a kettő, mert én négerekről nem szoktam beszélni. Hívjuk A-t, A-nak és nevezzük B-t, B-nek. Tegyük fel, hogy mindkettőjüknek ötven dollár a heti fizetése.

Az egyik ember, akit A-nak neveztünk, elkölt a fizetéséből hetenként ötvenkét dollárt, a másik ember, akit B-nek neveztünk, vagyis, csak én neveztem így, elkölt a fizetéséből csak negyvenet.

Mi következik ebből?

Az egyiknek, annak, akit A-nak neveztem, feltétlenül lesz heti két dollár adóssága, a másiknak, akit én B-nek neveztem és ezért csak negyven dollárt költött el az ötvenből, amit keresett, hetenként tíz dollár megtakarított pénze lesz a bankban.

Ebből azt láttam magam előtt, hogy jobb a takarékosság, mint a költekezés. Tehát: a költekezés ezek szerint rosszabb, mint a takarékosság. Takarékoskodjunk."

*

Amikor Calvin C. Coolidge még csak Massachussetts állam kormányzójelöltje volt, meghívta a külföldi sajtót, hallgassák meg nagy választási beszédét. A beszédet így fejezte be:

— Republikánus vagyok és törhetetlen, bár azt is mondhatnám, hogy rendíthetetlen híve vagyok a Republikánus Pártnak. Ezért természetesen rám nézve nagyon fontos lenne, ha mindenki éppen erre a pártra szavazna, mert köztudomású, hogy innen kerülnek ki a legjobb üzletemberek. És nagyobb dicséretet elképzelni sem tudok egy emberre, mintha azt mondom arra az illetőre, hogy „jó üzletember".

Megkérdezték tőle, mi a különbség a demokrata és a republikánus párt között? Coolidge így válaválaszolt:

— Természetesen, semmi. Mindkét párt jó amerikaiakat adott az országnak, amely nagyrészt jó amerikaiakból áll. A választás után kiderül, hogy a jobb ember győzött. Természetesen az a jobb jelölt, aki győz. Mert a közmondás is azt mondja, hogy „The early bird catches the worm". (A korai madár kapja meg a kukacot.) Tehát azt szeretném, ami részemről érthető, hogy mindenki szavazzon rám.

Kétségtelen, hogy eddig Coolidge volt Amerika legbutább elnöke.

Természetesen, a novemberi elnökválasztás eredményét még nem ismerhetjük.

Királyhegyi Pál.

Felemelték a luxemburgi hadsereg létszámát

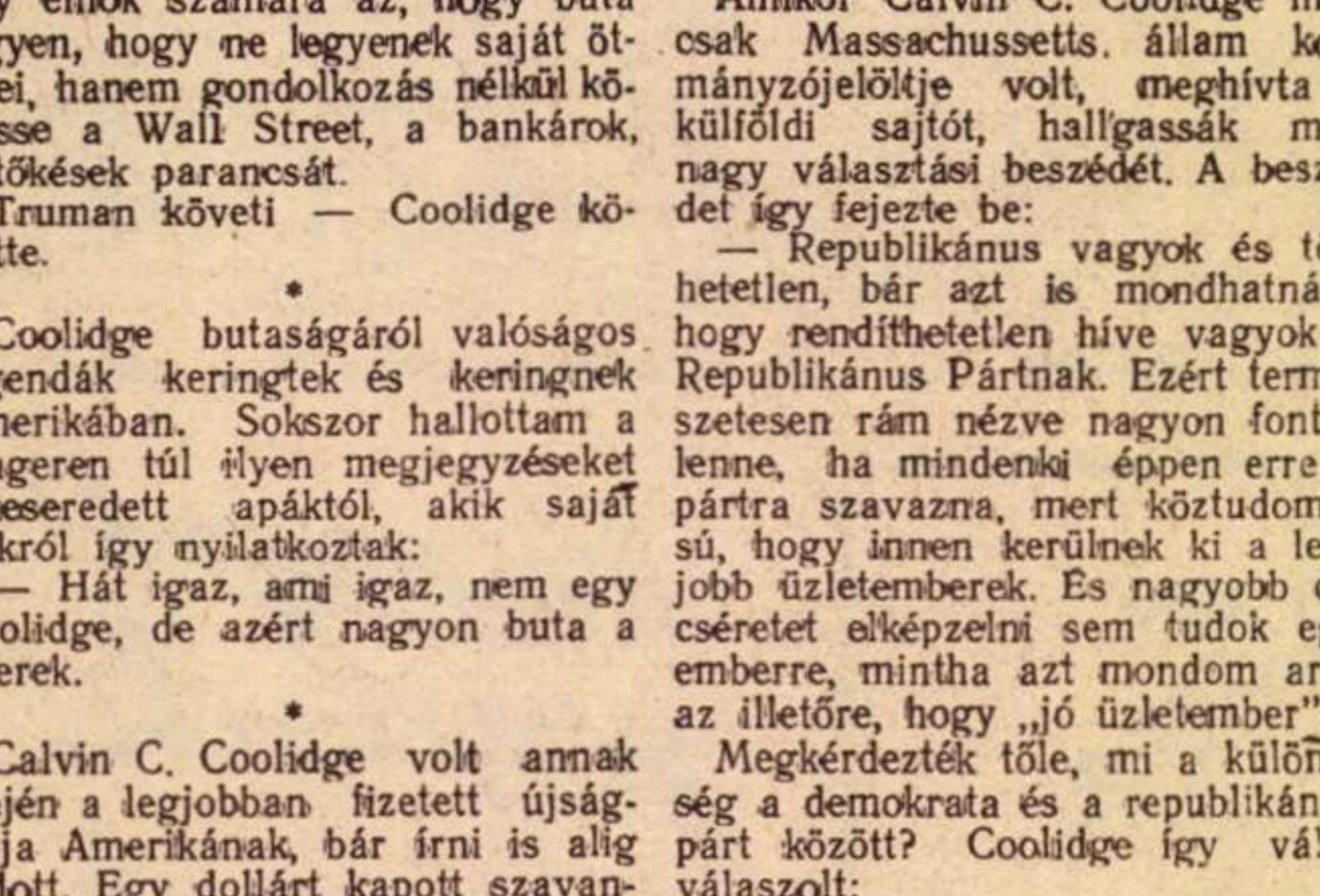

— Mi az, ma egy félkilóval több babot igényel a konyha, mint tegnap?
— Ne tessék elfelejteni, ezredes úr, hadilétszámon vagyunk!

Tessék m

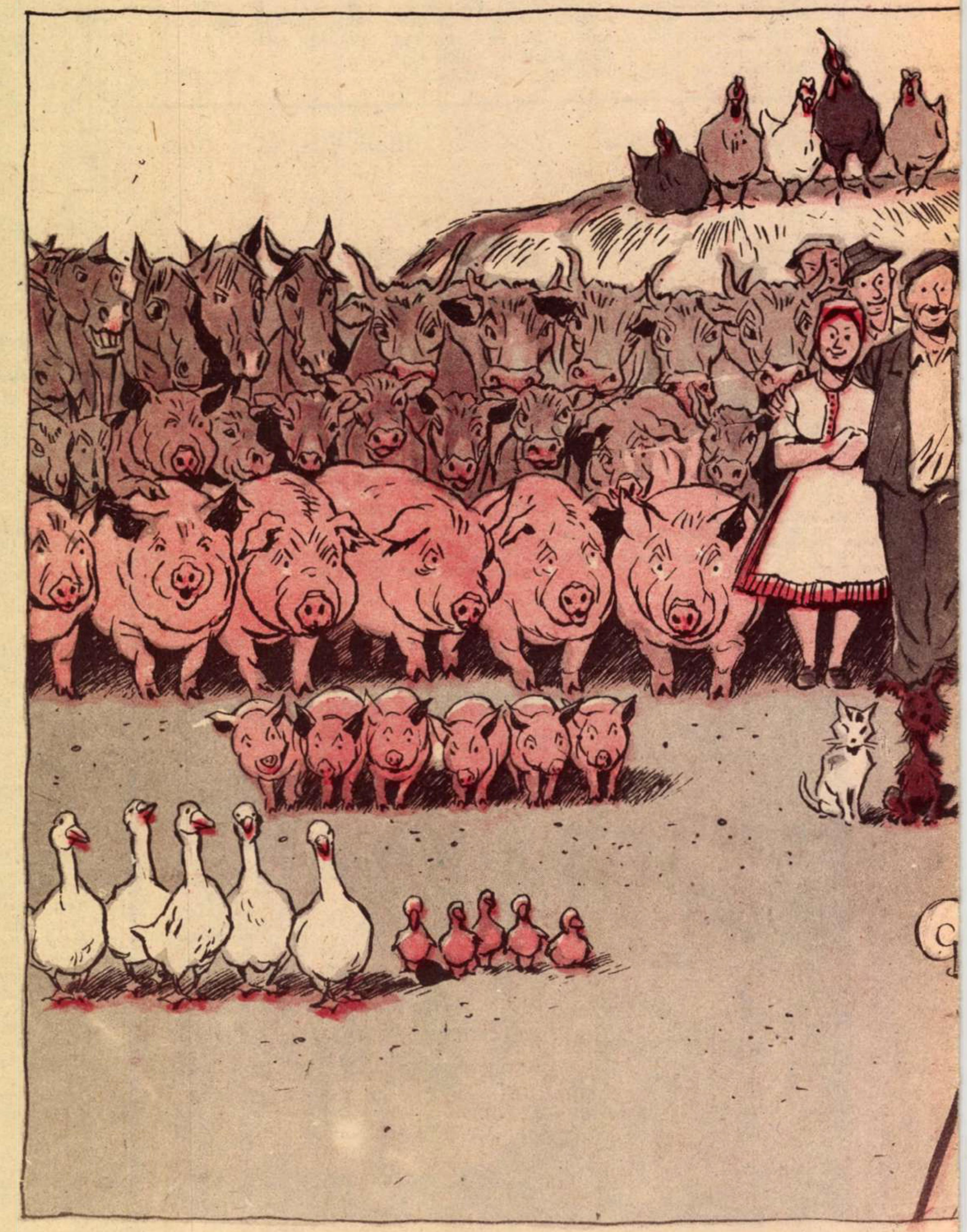

Fényképfelvétel készül egy alig

Ridgway Athénban

— Hogy érezte magát Athénban, tábornok úr?

— Ó, igen kellemesen. Gyönyörű város! Csodálatosak a klasszikus Hellas emlékei!

— Mit látott, tábornok úr?

— Ó, csodálatos dolgokat! Láttam az Akropolis romjait!

— Gyönyörű lehetett!

— Gyönyörű volt! Kár, hogy olyan nagy!

— Miért?

— Nehéz becsomagolni! De ez semmi! A Parthenont is láttam!

— Szép volt?.

— Csinos, bár a Woolworth Building sokkal magasabb, szerénytelenség nélkül mondva. És az Empire State Building sokkal modernebb. Rengeteget nőtt különben is a nemzeti önérzetem Athénban!

— Hogyan, tábornok úr?

— Rájöttem, hogy micsoda világnyelv az angol! Már Perikles korában is tudtak angolul!

— Miből gondolja, tábornok úr?

— A Parthenon falába, a magam szemével láttam, be van vésve: Ridgway go home.

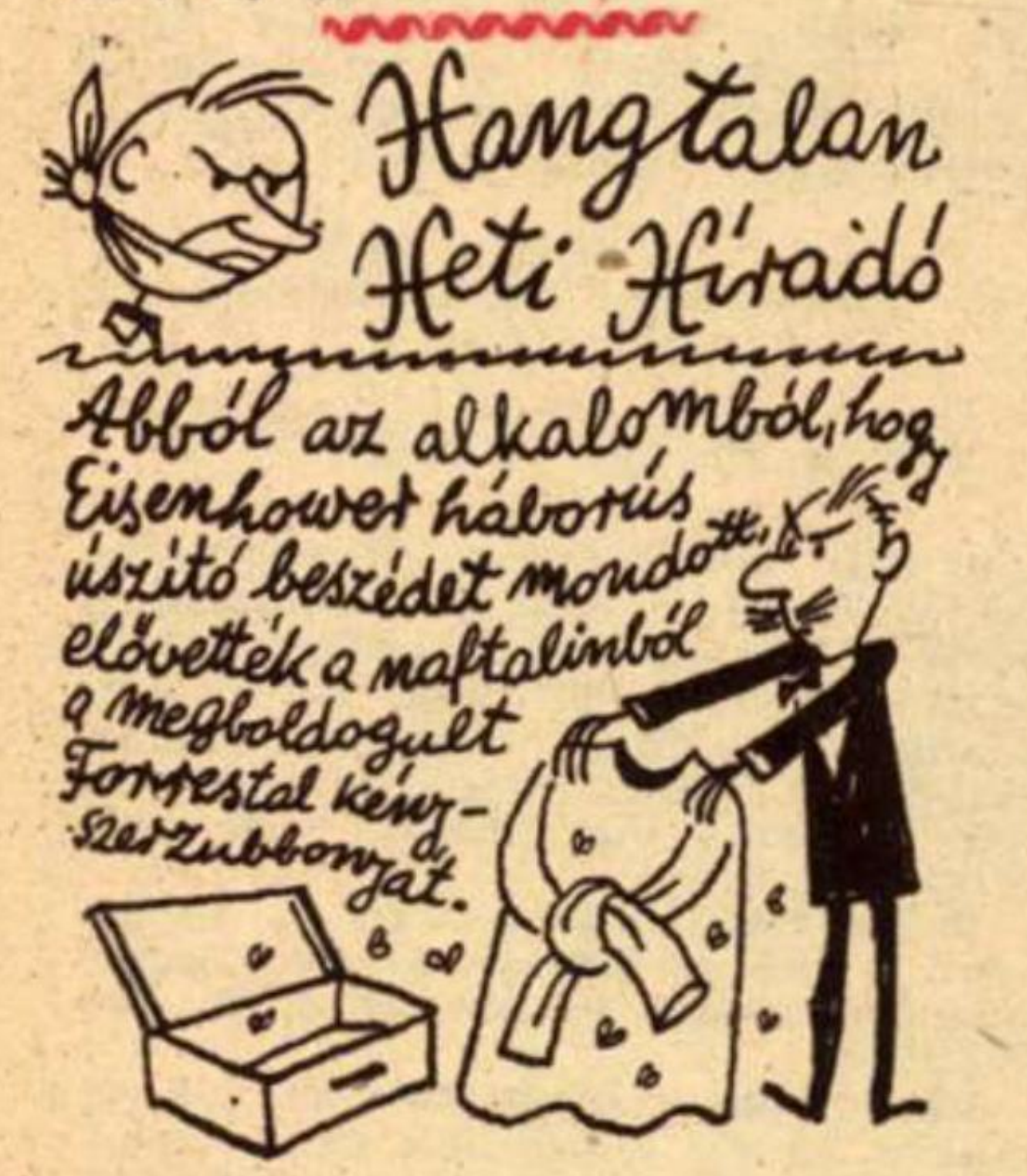

Hangtalan Heti Híradó

Abból az alkalomból, hogy Eisenhower háborús uszító beszédet mondott, elővették a naftalinból a megboldogult Forrestal kényszerzubbonyát.

Ellopták a japán császárné amerikai őrizetben lévő koronáját

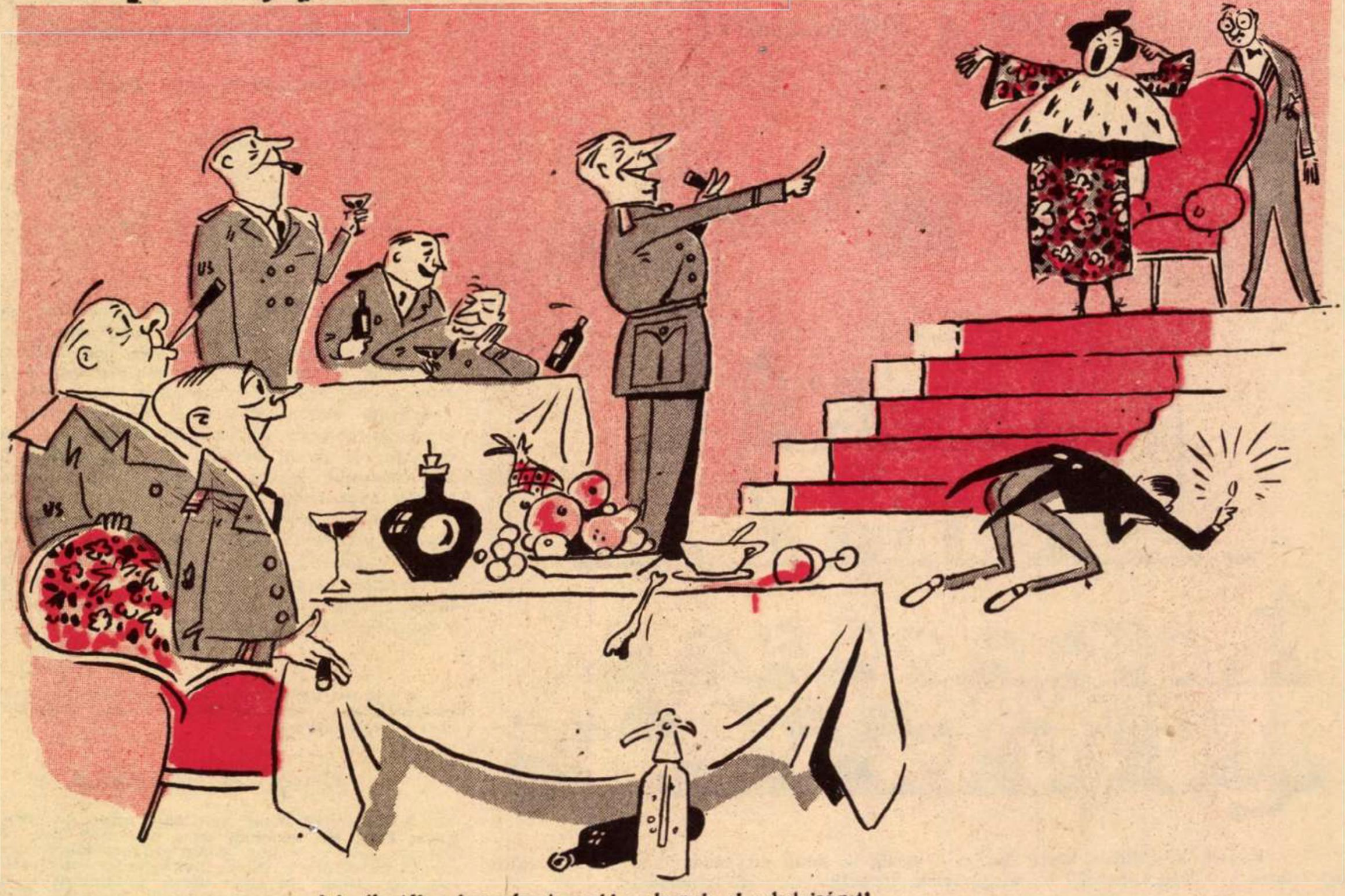

— Jaj, ellopták a koronámat, senki se hagyja el a helyiséget!
— Legyen nyugodt asszonyom, eszünkágában sincs Japánból eltávozni…

osolyogni!

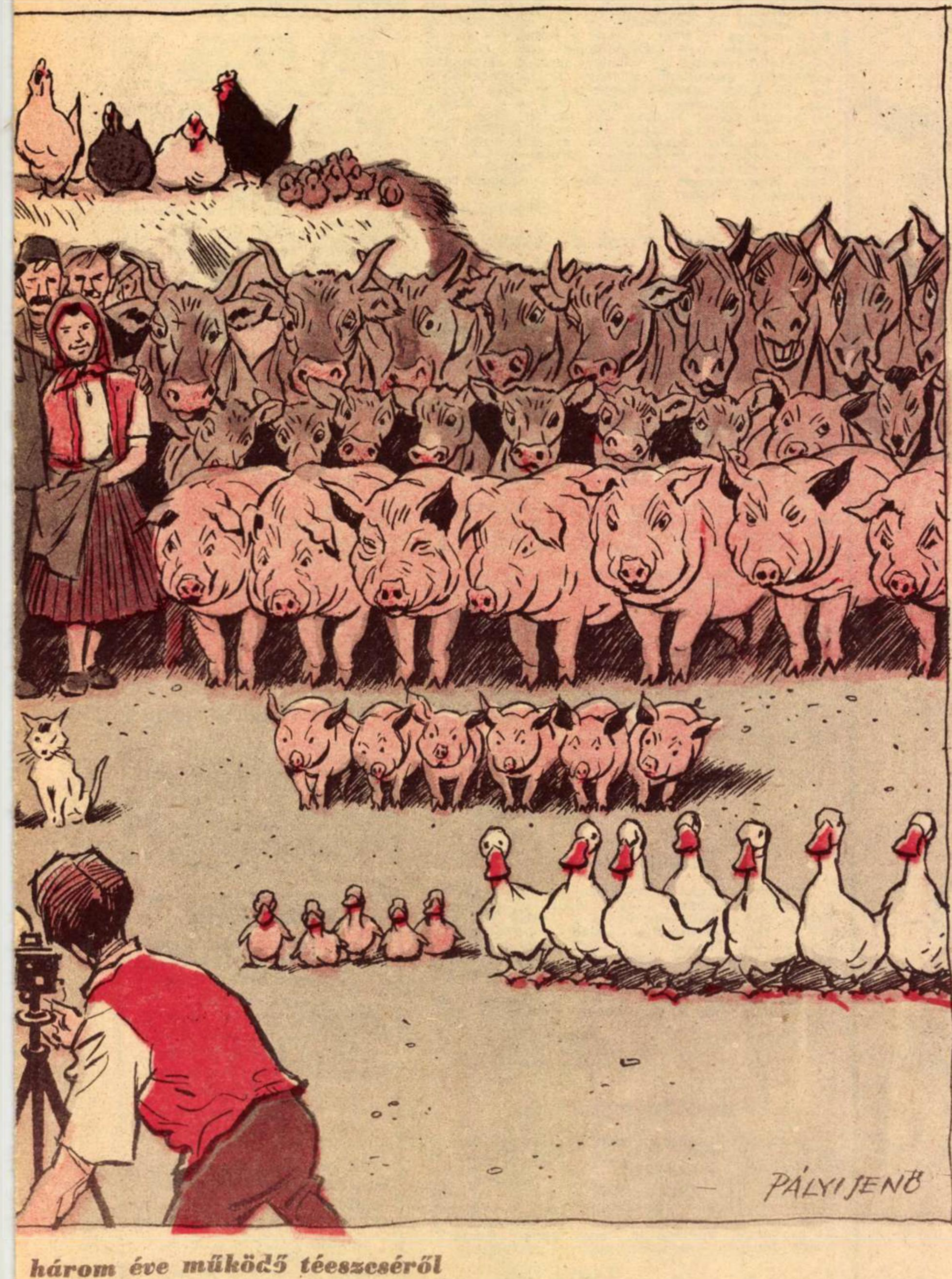

három éve működő téeszcséről

Ha Shakespeare most élne

(Villámnovella)

1.

W. Shakespeare, az ismert drámaíró, barátjával, B. Jonsonnal, az ismert költővel felszállt az autóbuszra és elkeseredetten mondta:

— A fene egye meg, Ben, a színigazgatók nem akarják előadni a darabjaimat és a kiadók nem akarják kiadni őket. Azt mondják, hogy írjak comic stripset. Hogy kell azt?

— Nem tudom — csóválta a fejét szomorúan Ben Jonson.

2.

— Nézd meg ezt! — lépett be a barátjához, Mr. Jonsonhoz W. Shakespeare. — A mult héten fejeztem be. Az a címe, hogy Hamlet.

— Érdekes lehet — mondta udvariasan Ben Jonson.

— Megette a fene! A kutyának se kell. A színigazgatók nem akarják előadni, a kiadók nem akarják kiadni.

Mindketten szomorúan hallgattak. W. Shakespeare a tenyerébe temette arcát.

3.

W. Shakespeare ujjongva rohant be barátjához, B. Jonsonhoz.

— Éljen! — kiáltotta. — Jövő héten megjelenik a Hamlet! Aranyozott bőrkötésben, dúsan illusztrálva! Három kiadó verekedett érte!

— Mi történt? — kérdezte csodálkozva Ben Jonson.

— Egyszerűen megváltoztattam a címét.

És megmutatta Ben Jonsonnak a kéziratot, amelynek ez volt a címe:

VON HAMLET NÁCI TÁBORNOK EMLÉKIRATAI

Izgalom Angliában

Az angol és amerikai lapok tele vannak mostanság Anthony Eden külügyminiszter és Churchill miniszterelnök unokahúgának fényképeivel. „Az ötvenöt éves brit külügyminiszter elveszi Churchill unokahúgát" hirdetik öles betűkkel az imperialista lapok a nagy politikai eseményt. Az angol közvélemény lázas izgalommal veszi tudomásul, hogy valóban nincs kétség benne, az ötvenöt éves, elvált brit külügyér elveszi Churchill csinos unokahúgát. Az angolok háromszor is elolvassák az idevágó cikkeket és büszkeségük nőttön nő.

Hogy miért?

Mert lám, az egész világ látja, hogy mégis csak csinálhat valamit a brit külügyminiszter Amerika engedélye nélkül.

●

Két francia kormányférfiú

— Mit szólsz hozzá, Speidel tábornok lett az európai hadsereg főfelügyelőjének helyettese!

— Nem volt véletlenül itt ez a Speidel a háború alatt?

Nem. Nem véletlenül volt itt. Hitler küldte, hogy bennünket… izé… hogy is mondjam csak… Szóval Hitler küldte.

— Emlékszem rá… mindenféléket csinált itten Párizsban… A franciákat…

— Ugyan hagyd… régen volt… Ki emlékszik már arra?

— Mindenki… Milyen kedves dolog ez!

— Micsoda?

— Az amerikaiak részéről! Hogy úgy intézték, hogy a francia hadsereg Speidel alatt szolgálhat, aki régi ismerősünk. Mégse egy idegen…

KOREÁBAN

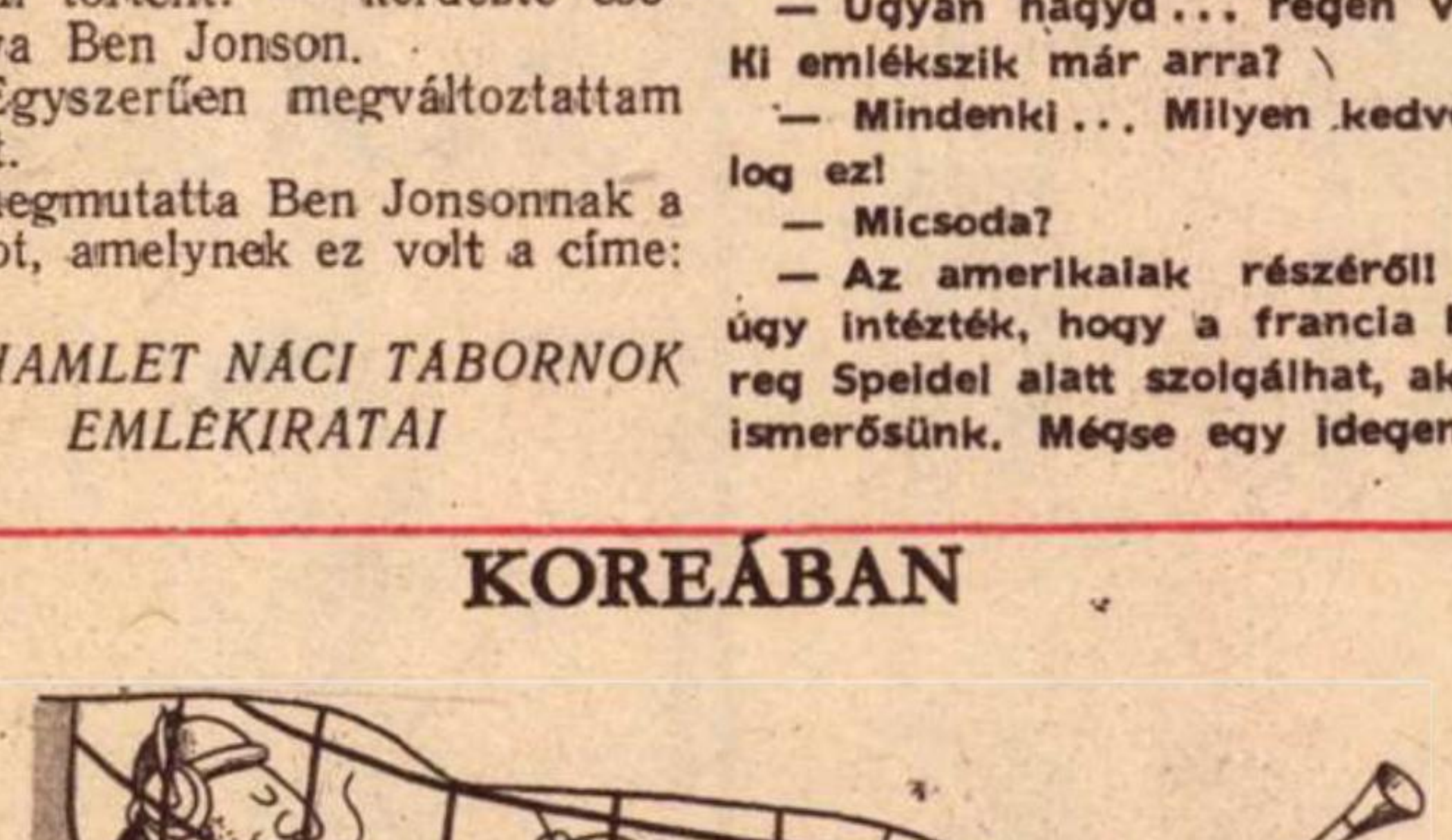

— Mért dob ez a Jim semleges területre ilyen rengeteg bombát?
— Mindenáron elő akar lépni.

Ez aztán a munkáspárt!

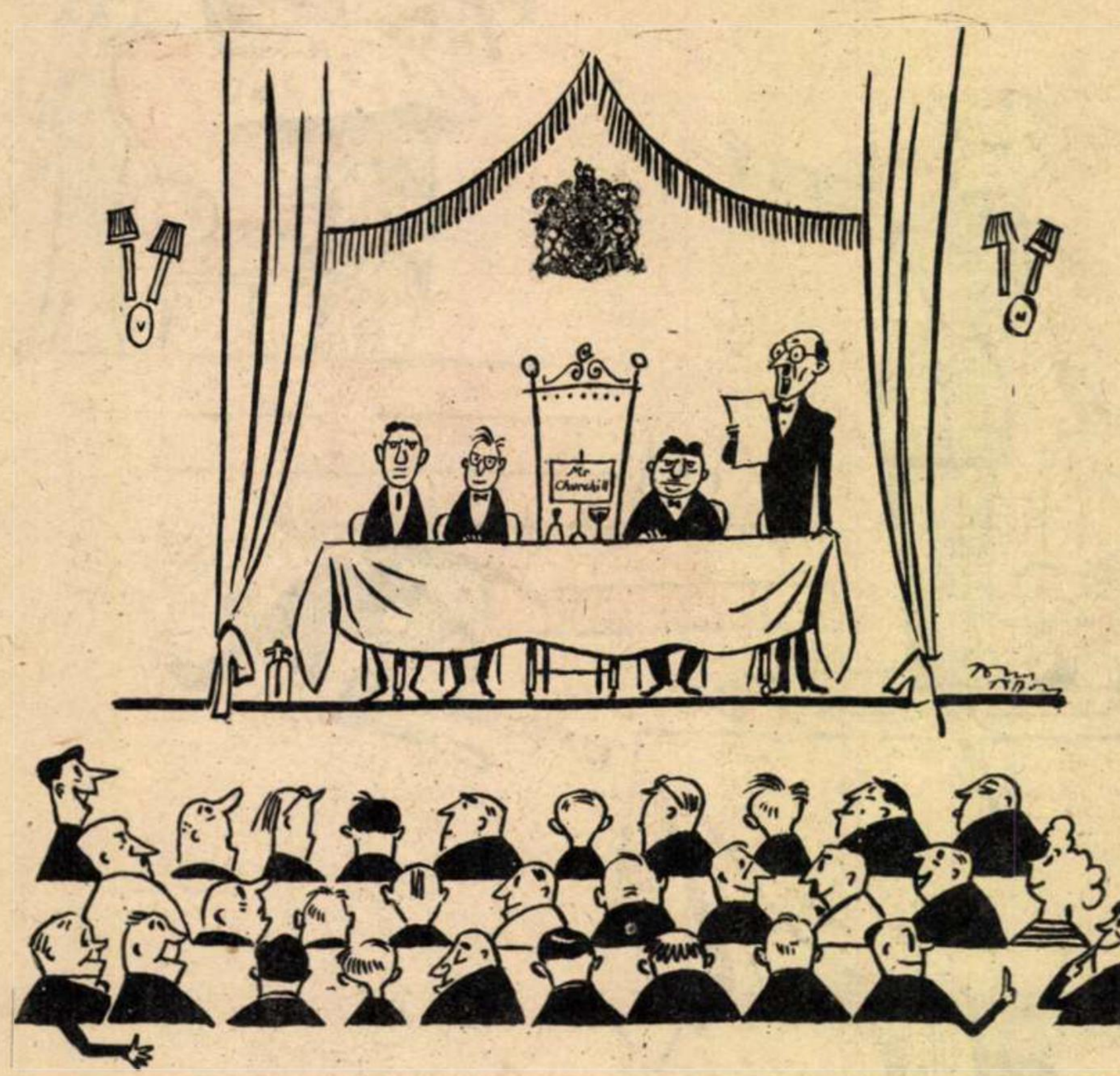

— Kedves szociáldemokrata elvtársak, addig is, amíg díszvendégünk, a konzervatív párt szeretett vezére, Churchill úr megérkezik, énekeljük el a királyhimnuszt!

Jampecek versengése

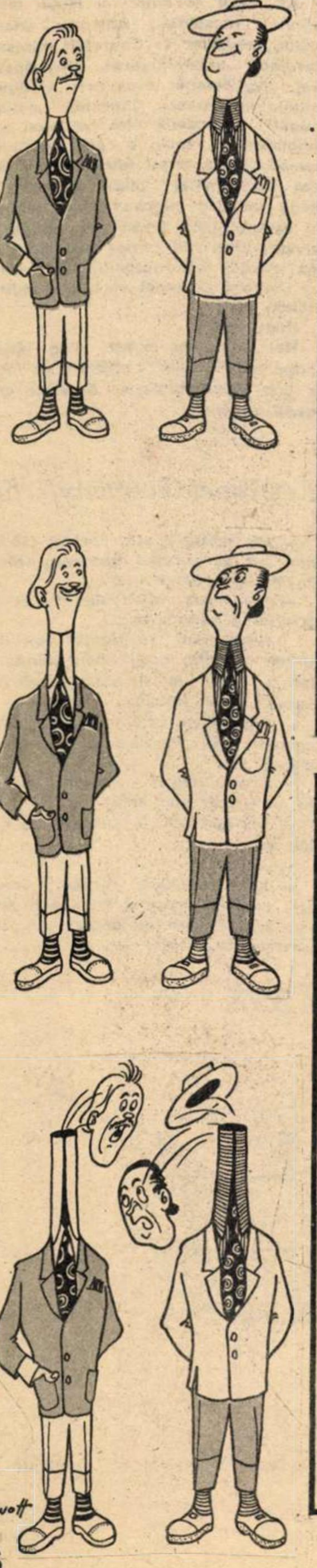

Bács megye lemaradt a beadásban

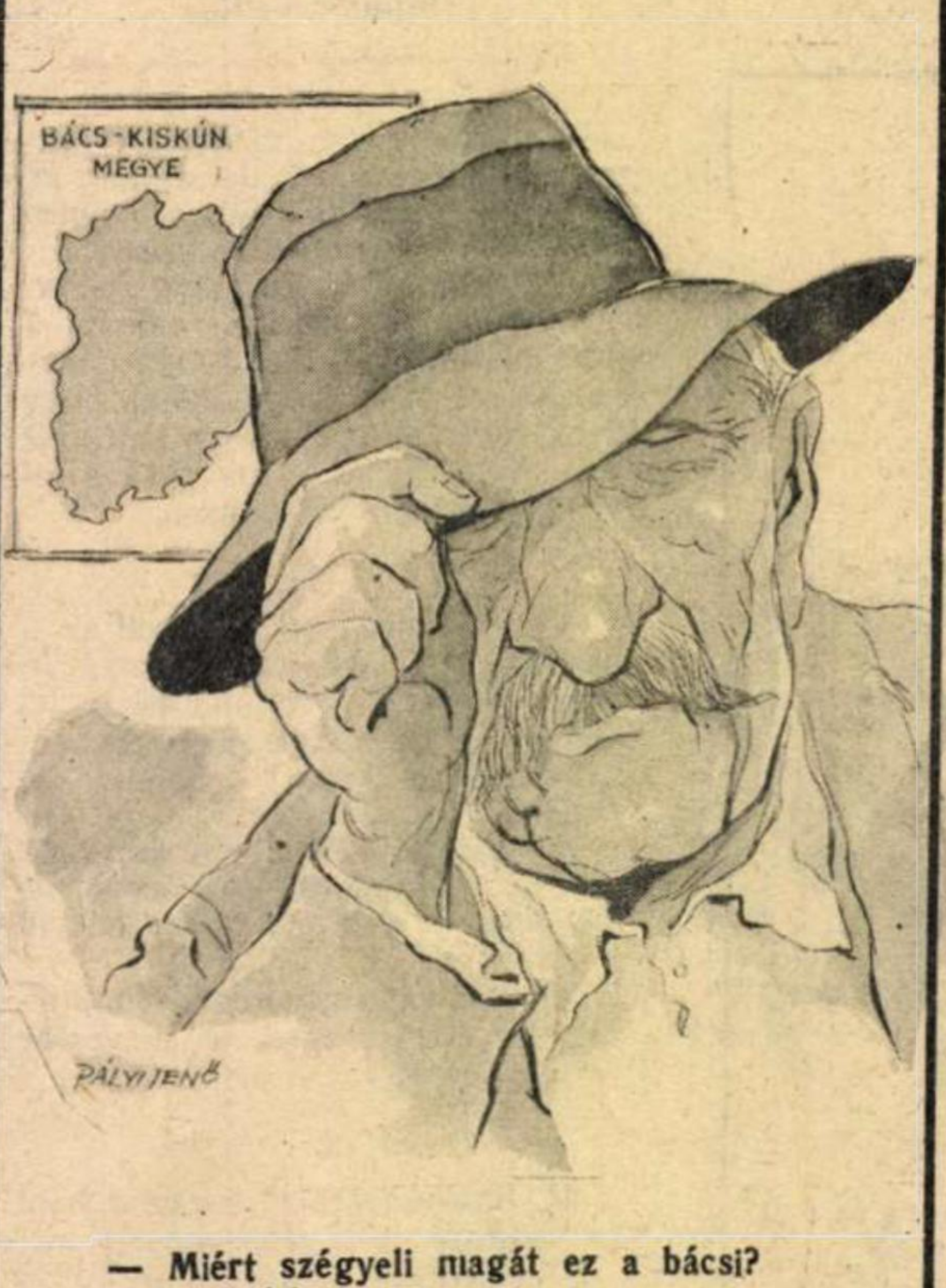

— Miért szégyeli magát ez a bácsi?
— Mert bácsi…

Indul a színházi évad!

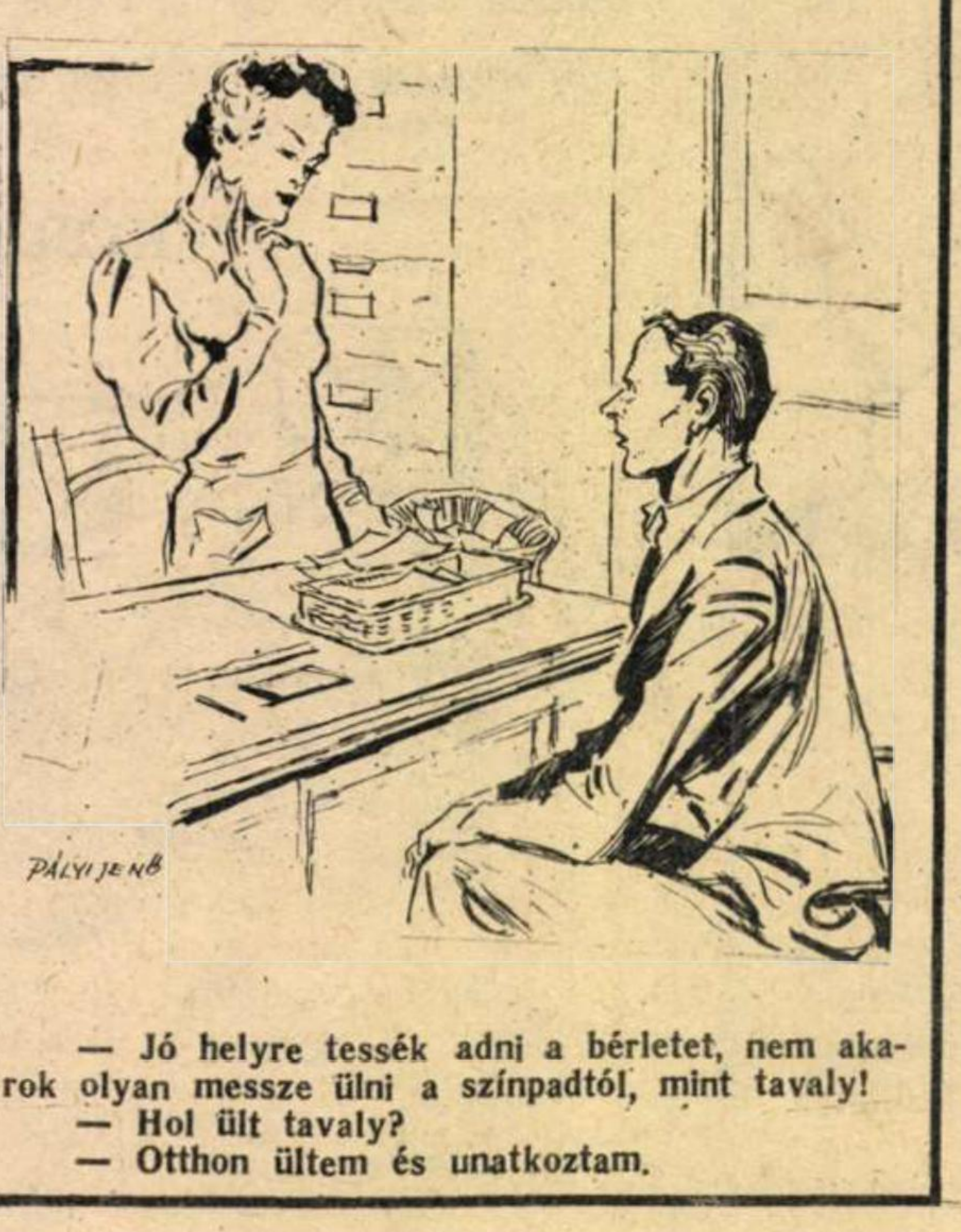

— Jó helyre tessék adni a bérletet, nem akarok olyan messze ülni a színpadtól, mint tavaly!
— Hol ült tavaly?
— Otthon ültem és unatkoztam.

Le a bürokráciával!

Anyacsavart nem eszünk!

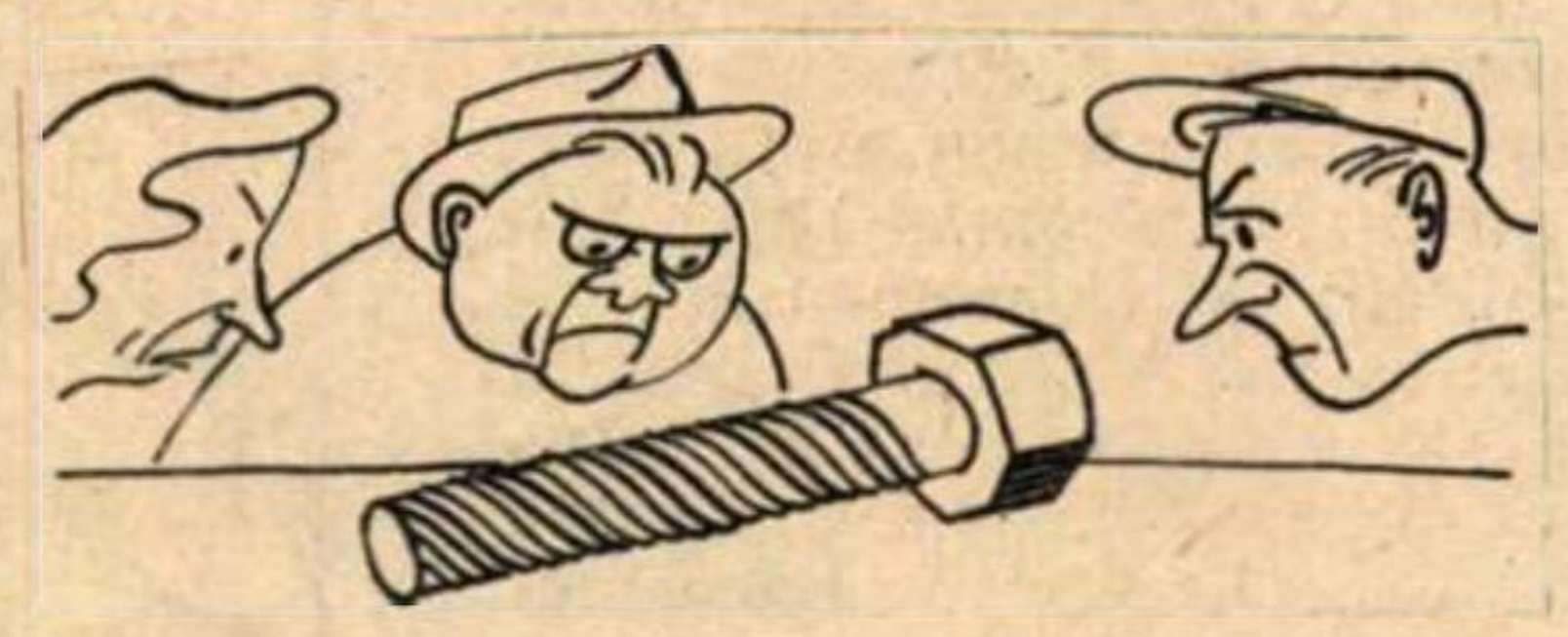

Eddig úgy tudtam, hogy Magyarország vas és fémekben nem gazdag ország. Úgy látszik, tévedtem. Annyi felesleges vasunk van, hogy még a kenyerünkbe is bele-belesütögetünk hol egy kis anyacsavart, hol egy kis patkószeget. Az történt, hogy Keszthelyi Mihály elvtárs, a Rákosi Művek fémművében dolgozó lemezpácoló Csepelen, a Királyerdőben, az Aradi Vértanúk-útján lévő fűszerüzletben kenyeret vásárolt, amelyben a mellékelten küldött anyacsavar volt. Úgy látszik, a kenyérgyár a csepelieket vasgyúróknak tartja és azt hiszi, hogy a vasgyúrók egyúttal vasevők is. Lehetséges, hogy a kenyérgyárban valamelyik újító jelentős újítási díjat kapott azért a legfrissebb technikai eljárásért, amelynek lényege: anyacsavart kell tenni a kenyérbe, hogy összetartsa.

Alpár Zoltán
R. M. Fémmű.

Olvasónk beküldte a szerkesztőségünkbe azt a kenyérdarabot, amelybe 8 centiméter hosszú anyacsavar volt belesütve.

A fejlődés titka-nyitja

A XX. kerületben van egy utca. Az utca ősneve: Előd. Ma azonban ez a név már nem reális. Valaha, amikor a kor sajátosságából fakadt, ez az utca volt elődje a sötét, kivilágítatlan utcáknak. Ma már az „Utód“ (a sötét utcák utódja) nevet érdemelné, mert azt hiszem egyedül áll a XX. kerület történelmében. Ennek az utcának lakói már számtalanszor kérték a XX. kerületi tanácsot, hogy szereltessen fel új utcai lámpákat. Meg is indokolták: az utca lakói üzemi munkások és sokszor éjjel járnak haza a munkából és erre járnak haza a szomszédos két telep lakói is. Az Előd-utcaiak pedig szégyenszemre mégis csak itt laknak.

A XX. kerületi tanács azonban görcsösen ragaszkodik a „mult hagyományaihoz“, vagy még görcsösebben a bürokráciához. Az Előd-utca lakóinak kérését meghallgatták, de nem teljesítették. Az Előd-utca ma is sötét, viszont a Szilágyi Lajos utcában, amely egy lucernaföldön vezet át, nemrégen állítottak fel új villanyoszlopokat és minden másodikon kigyulladt a fény. A lucernaboglyák egészen festői látványt nyujtanak az éjjeli fényárban, és nő úgy-ahogy a sarjúlucerna is. De a helyzet agrárbiológiai arculata úgy néz ki, hogy a lucerna nem villany, hanem napfénytől fejlődik gyorsan, a szociális arculat viszont azt bizonyítja, hogy a XX. kerület akkor fejlődhet gyorsan és jól, ha a tanács nem csak meghallgatja, de teljesíti is a lakók jogos kérését, akik a hibákra elegendő fényt vetettek már eddig is…

Szendrei József

Még nem akarok elpatkolni

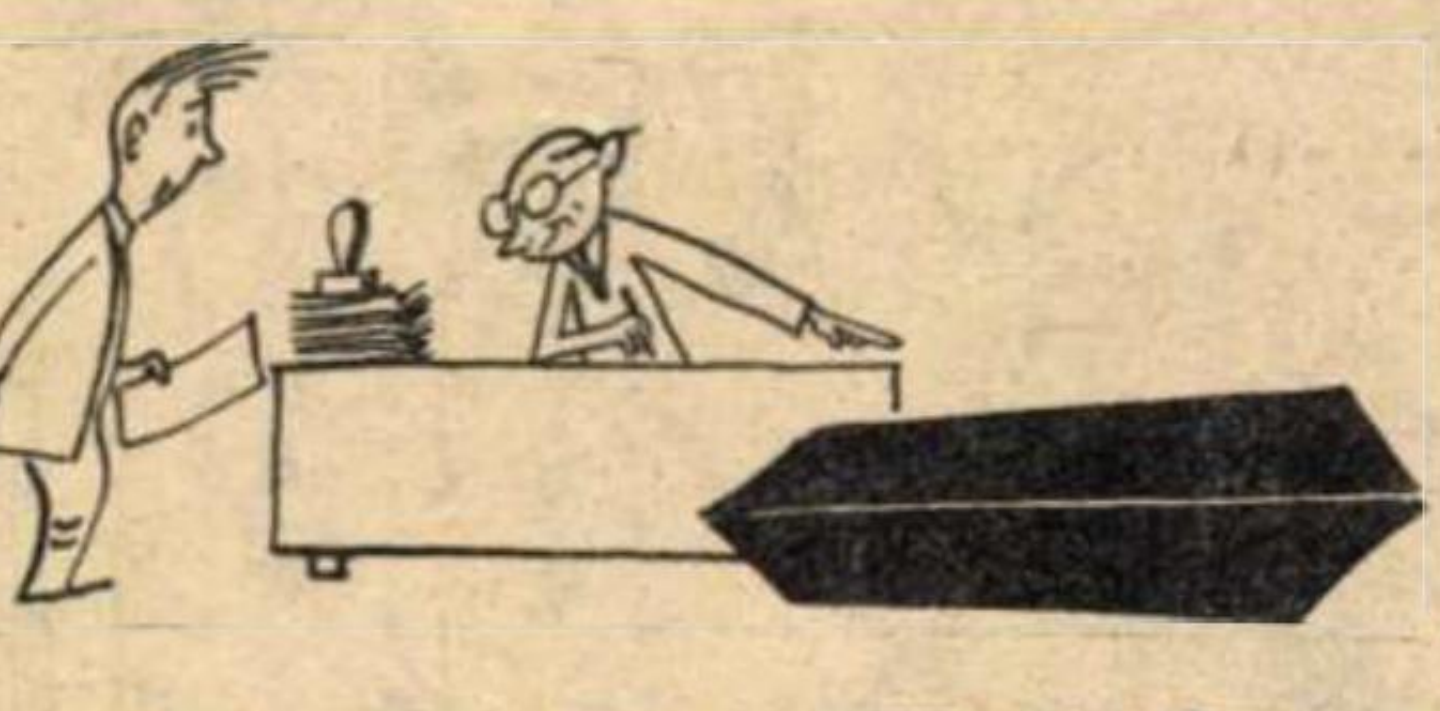

Idézést kaptam a sárvári Községi Tanács pénzügyi csoportjától. Augusztus 19-én délelőtt 10 órára hagyatéki ügy tárgyalására hívtak meg.

Több álmatlan éjtszaka után elérkezett a nap, amikor megtudhattam, hogy kitől, mit és mennyit örököltem.

A tárgyaláson nagy meglepetésben volt részem. Nem azt közölték velem, hogy mit örököltem, hanem azt kérdezték, kinek mit hagyományozok. Többek közt azt is megkérdezték, hogy mennyi földem van.

Kijelentettem, hogy nekem nincs földem, sohasem volt. Közöltem velük azt is, hogy jó egészségnek örvendek és jelenleg nincs szándékomban elpatkolni. Felszólítottam őket, hogy hagyatéki ügyemet halasszák elhalálozásom utáni időpontra.

Igaz, közben eszembejutott, hogy mégis hagytam valakire valamit: munkát! Mégpedig munkahelyemen, szaktársamra, aki az én munkámat is végzi, hogy az üzemben fennakadás ne történjék.

A pénzügyi csoport dolgozója, amikor megállapította, hogy nem haltam meg és nem hagyományoztam senkire semmit, megsemmisítette az idézést. Ezek után azt kérdem: kinek áll érdekében, hogy a dolgozókat indokolatlanul kivonják a termelésből és nemlétező hagyaték ügyében a pénzügyi osztályra idézzék.

Döbrössy Ernő
a Sárvári Téglagyár
sztahanovistája.

Puskin-rostélyos

Örömmel tudatom mindazokkal, akik egyformán szeretik gyomrukat és a klasszikus irodalmat, hogy a Bajcsy-Zsilinszky út és a Paulay Ede utca sarkán lévő vendéglőben valódi Puskin-rostélyos kapható. Úgy látszik, a vendéglő étlapfelelőse vaslogikával rájött arra, hogy ha az Eszterházy-utcából Puskin-utca lett, akkor az Eszterházy-rostélyosból is lehet Puskin-rostélyost csinálni.

Így akarják Puskin emlékét „ünnepelni“! Dicsérjük meg érte a VI. kerületi Vendéglátó Vállalatot! …

Kutas Éva
egyetemi hallgató
V., Teleki Pál-u. 14.

Kakastollas mézeskalács

A csepeli Tanácsháza előtt mézeskalácsos árulta portékáját. A kisfiam arra kért, hogy vegyek neki lovashuszárt mézeskalácsból. Kérését szívesen teljesítettem, hiszen a negyvennyolcas huszárok emlékét szeretettel zártuk szívünkbe. Amikor az autóbuszra felszálltunk, észrevettem, hogy a mézeskalácsos nem lovashuszárt, hanem kakastollas csendőrt mintázott. Felháborító, hogy éppen Alkotmányunk ünnepén árusítanak ilyen mézeskalácsot.

Potoczki Lipót
(Pesterzsébet) Szabadság-u. 8/b.

Hajsza a munkakönyv után

A Délmagyarországi Áramszolgáltató Vállalat 1951 december 28-án levelet küldött a járási tanácsnak Orosházára. Tóber László dolgozó részére munkakönyvet kértek.

1952 február 1-én sürgető levelet írt a vállalat.

Az Áramszolgáltató vállalat a sürgetésre sem kapta meg a munkakönyvet. Április 10-én ismét levél indult a tanácshoz. Nem történt semmi. Közben Tóber kilépett munkahelyéről és a Budapesti Történeti Múzeum, az új munkáltató, az Áramszolgáltatásnál sürgette a munkakönyv megküldését.

Mit tehetett az Áramszolgáltató? Ismét írt a tanácsnak. Erre sem jött válasz. Május 15-én az Áramszolgáltató az MTH vezetőségéhez fordult. Az MTH közölte; megteszi az intézkedéseket

1952 július 23-án az Áramszolgáltató újabb levelében arra hivatkozott, hogy nyolc hónap telt el az első kérés óta és most már ideje lenne a munkakönyvet elküldeni.

Végre augusztus 16-án megérkezett Tóber László munkakönyve.

És ekkor érte az Áramszolgáltatót a legnagyobb meglepetés. A munkakönyvből kitűnt, hogy április 23-i kelettel érkezett meg augusztus 16-án. Felmerül a rejtély, hogy hol tartózkodott a munkakönyv április 26-tól az elküldés napjáig? Lehet, hogy munka nélkül volt?

BUJDOSÓ IMRE
Békéscsaba, József Attila-u 21.

Az a kutya bürokrácia

A XIII. kerületből a XII. kerületbe költöztem. Ide küldték utánunk a kerületi Tanács felszólítását, hogy fizessük ki kutyánk, 1951. évi adóját. Ajánlott levélben megirtuk, hogy kutyánkat 1951. májusában ki kellett végezni. Ugyanakkor megirtuk új címünket is.

Tudomásul vették, hogy a kutya nem él, de szabályokra való hivatkozással mégis kérték az adót. Befizettük!

Már régen elfelejtettük az ügyet, amikor ez év júliusában újabb értesítés érkezett, amelyet régi címünkről küldtek utánunk. Ebből a levélből kitűnt, hogy nem vették tudomásul új címünket és azt sem, hogy a kutyát kiirtották. Felszólítottak bennünket, hogy a kutyát vigyük el oltani a Szent István-park 20. szám alá.

Újabb ajánlottlevelet írtunk, amelyben közöltük, hogy a kutya nem él és azt is megírtuk (másodszor) hogy más kerületben lakunk.

Egy hónappal később újabb felszólítást kaptunk, amelyet változatlanul régi címünkről továbbítottak új címünkre. Figyelmeztettek bennünket, hogy ha a (kimúlt) kutyát nem visszük a Béke-tér 1. sz. alá oltásra, akkor a gyepmesteri telepre szállítják és ellenünk az eljárást megindítják. Hozzátették, hogy fellebbezés nincs. Valószínűnek tartjuk, hogy az eljárás közben megindult, hiszen csak három ajánlottlevélben írtuk meg, hogy a kutyát kénytelenek voltunk kiirtani. (Ugyanis egy harmadik ajánlott levélben is közöltük a tényállást.)

Azóta új kutyám van és elhatároztam: ha a XIII. ker. Tanács a harmadik ajánlottlevelet sem veszi figyelembe, akkor a XII. kerületben adózó ebemet betanítom: harapjon bele jól a Tanács bürokráciájába, amely úgylátszik, az ebosztályon kutyául ragaszkodik a bürokratizmushoz.

Kerekes József
XII., Gaál-utca 6.

Az érdekeltek hozzászólnak

A „Mi közöm Réthelyiékhez?“ című közleménnyel kapcsolatban megállapitottuk, hogy Vörös Imre megvásárolta az adóval hátralékos Réthelyi Károly házát. A XII. ker. Tanács mint jogutódon foganatosította a végrehajtást. Háztulajdonosváltozás esetén az új tulajdonosnak a régi tulajdonos adótartozása iránt mindig érdeklődnie kell.

XII. ker. Tanács adóügyi csoportja.

Ludas Matyi elintézte

A „40 lakó, 30 ló“ című cikkel kapcsolatban közöljük, hogy kerületünkben 45 istálló vár kitelepítésre. Eddig 14 istállót szüntettünk meg. A „40 lakó, 30 ló“ című cikkben említett Aggteleki-utcai istállót véghatározatilag most szüntetjük meg. A kihelyezés nemsokára megtörténik.

VIII. ker Tanács Végrehajtóbizottsága

Ludas Matyi
Főszerkesztő: GÁBOR ANDOR
Felelős szerkesztő: GÁDOR BÉLA
Szerkesztő: TABI LÁSZLÓ
A kiadásért felel:
a Lapkiadó Vállalat igazgatója
Szerkesztőség: VII., Lenin-krt. 9-11.
Telefon: 222-271, 221-293.
Kiadóhivatal: VII., Lenin-krt 9—11
Telefon: 221-285
Hirdetési osztály:
VII., Lenin-körút 9—11.
Telefon: 221—285.
Terjeszti: Posta Központi Hirlap Iroda O. V. Előfizetés, személyes ügyfélszolgálat: V., József nádor-tér 1. Telefon: 183-022, 180-850.
Budapesti Szikra Nyomda,
V., Honvéd-utca 10
Felelős vezető: Radnóti Károly

Darvas Szilárd:

Az est hőse

A nagyszabású üzemi ünnepség résztvevői és nézőközönsége megtöltötte a hatalmas termet. Gazdag és változatos programm ígérkezett: a vállalat negyedévi munkájának értékelése, vándorzászló-átvétel, prémium-osztás, az egyik dolgozó huszonötéves jubileuma, olimpikonok megjelenése, műsoros est... valóságos ünnepség-kombájn volt ez, előreláthatóan sok-sok örömet vetve, sikert aratva és begyűjtve a tapsokat.

Nem sokkal az indulás előtt, a méltán érdeklődést keltő szereplők, kitüntetettek, jutalmazottak és bajnokok tömkelegében szinte elveszett az az igénytelen külsejű emberke, aki néhányszor elsétált a színpad előtt, töprengő tekintetét hol az emelvényre, hol a nézőkre vetve. Talán csak én vettem észre, de én se tudtam, hogy rövidesen az események középpontjába kerül, hogy itt tulajdonképpen ennek a szerény kis ismeretlennek saját önálló estje van készülőben. Hogy le fogja játszani az összes szónokokat, színészeket és bajnokokat, rabul ejtve szuggesztív egyéniségével az egész nézőközönséget, sőt a szereplőket is.

Az ünnepség kezdetét vette, az első szónok beszélni kezdett. Lendületes szavakkal ecsetelte az eddig elért sikereket, aztán áttért a hibákra és nehézségekre. A jelenlevő olimpikonok is meg lehettek vele elégedve, úgy festett, hogy hosszútávon országos rekordot állít fel.

Ekkor furcsa dörej reszkettette meg a helyiséget, láng és füst csapott fel, különös szag töltötte be a levegőt. A szónok elsápadt, torkán akadt a szó, a nézők ugrottak egyet ültükben, általánossá vált a zavar és idegesség.

Egyetlen ember állt nyugodtan; a rejtélyes ismeretlen, akinek szempillája se rebbent, mivelhogy az egész zűrzavart ő csinálta. Kezében valami titokzatos magasraemelt petárdát tartva, félelmetes masinájával a legnagyobb lelkinyugalommal még háromszor mellbelőtte a szónokot, aztán összeszedve cókmókját, néhány méterrel odébb hurcolkodott, ezúttal profilból célozva meg a gondolataiban kissé összekuszált előadót.

— A fényképész... a fényképész... — zúgott végig a moraj a termen, világosságot derítvén nemcsak a rumli okára, de okozójára is, aki azonban tiszteletreméltó egykedvűséggel tűrte a hirtelenszerzett s az este folyamán többé el sem oszló népszerűséget. Nyugodtan állt a kíváncsi tekintetek kereszttüzében, szemelláthatóan megszokta a sikert, amely ezúttal sem tette őt elbizakodottá. Mint egy derék tüzér a neki kiosztott magaslatot, úgy lőtte az emelvényt: töltött, lőtt, töltött, lőtt s az asztal körül ülő bizottság folytonos pislogásai és rezzenései bizonyították, hogy egyetlen deka magnézium nem veszett kárba, csupa százas találattal dolgozott.

Elsősorban persze a különböző beszédeket lőtte szét, de nem irgalmazott ez senkinek. Időnként átcsoportosítva magát, védelembe vonult és a legkülönbözőbb fedezékekből bukkanva fel, ontotta gyilkos sorozatait. A nézők hipnotizált tekintettel követték szüntelen mászkálódásai közepette s csakhamar nyilvánvalóvá vált, hogy ennek az embernek nem mindennapi tehetsége mindent és mindenkit lehengerel. Még a prémiumosztás is úgy zajlott le, hogy a jutalmazottak félszemmel rá, félszemmel a borítékra pislogva s az így fennakadt egyetlen szemükkel riadtan hunyorogva vették át a jutalmakat.

A szereplők után a közönség került sorra: az idegen különböző akrobatikus mutatványok közepette a színpad egy kimagasló pontjára mászott föl s az éppen daloló színész feje mögött hasalva dörgött és villámlott bele a tömegbe. A soronlevő művészt szemmelláthatóan idegesítette, hogy e nem várt mellékprodukció következtében hátulról kezdte énekelni a dalt. Kár volt bosszankodnia. A közönség nem látta és nem hallotta őt, csak a fényképészt leste visszafojtott lélekzettel.

Pedig nem vitás, hogy e kiváló férfiútól távolállott a népszerűségnek bármiféle hajhászása. Teljes műsorának lejátszása után hóna alá kapta masináját, úgy tűnt el csendben észrevétlenül, maga mögött hagyva a szitává lőtt ünnepséget, mint aki nem pályázik olcsó sikerekre, mert a jólvégzett munka teljesen kielégíti.

Ülnek a babéraikon

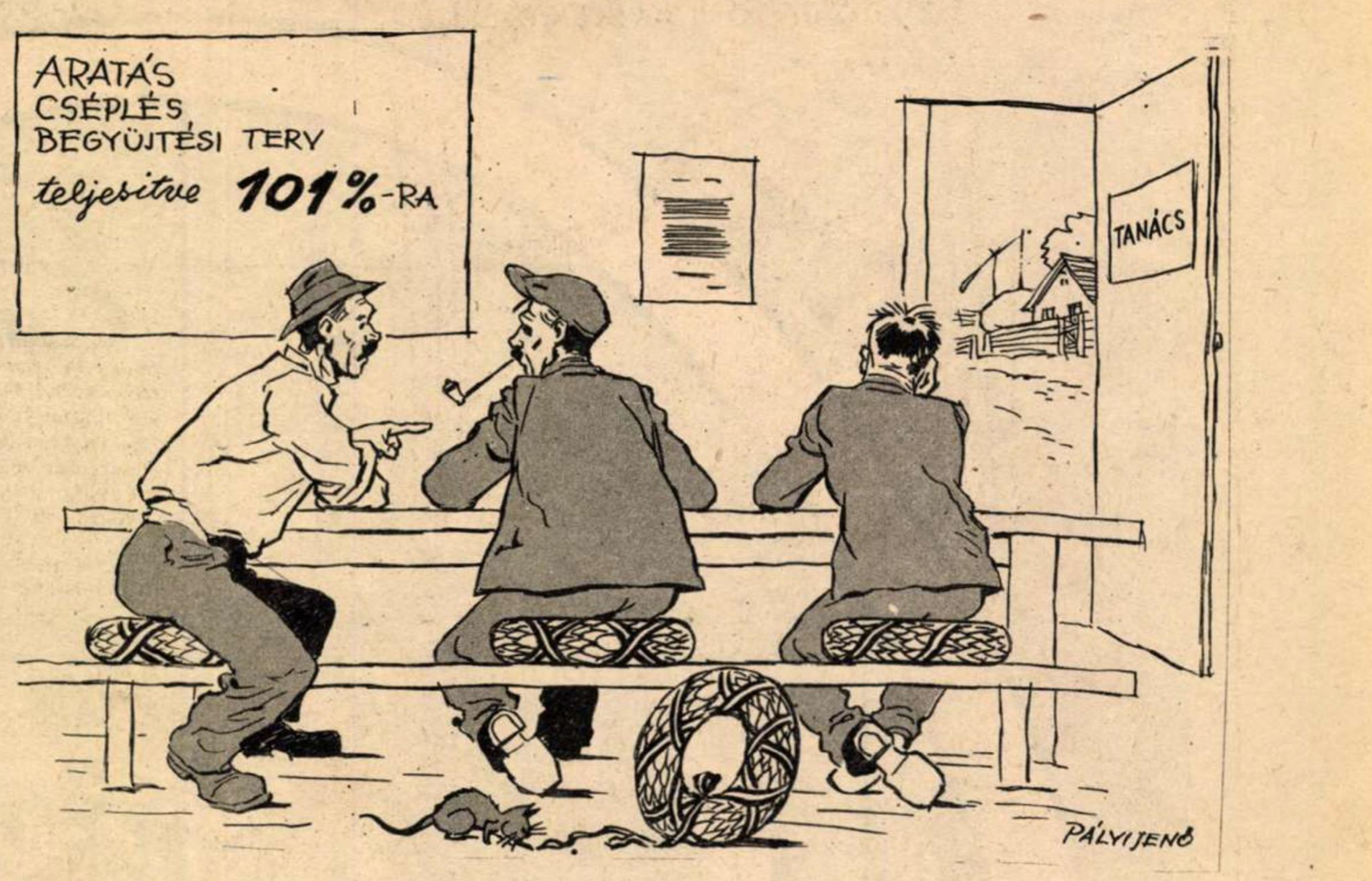

Aminek nem szabad lennie őszi munkák idején.

Petikéék új tehene

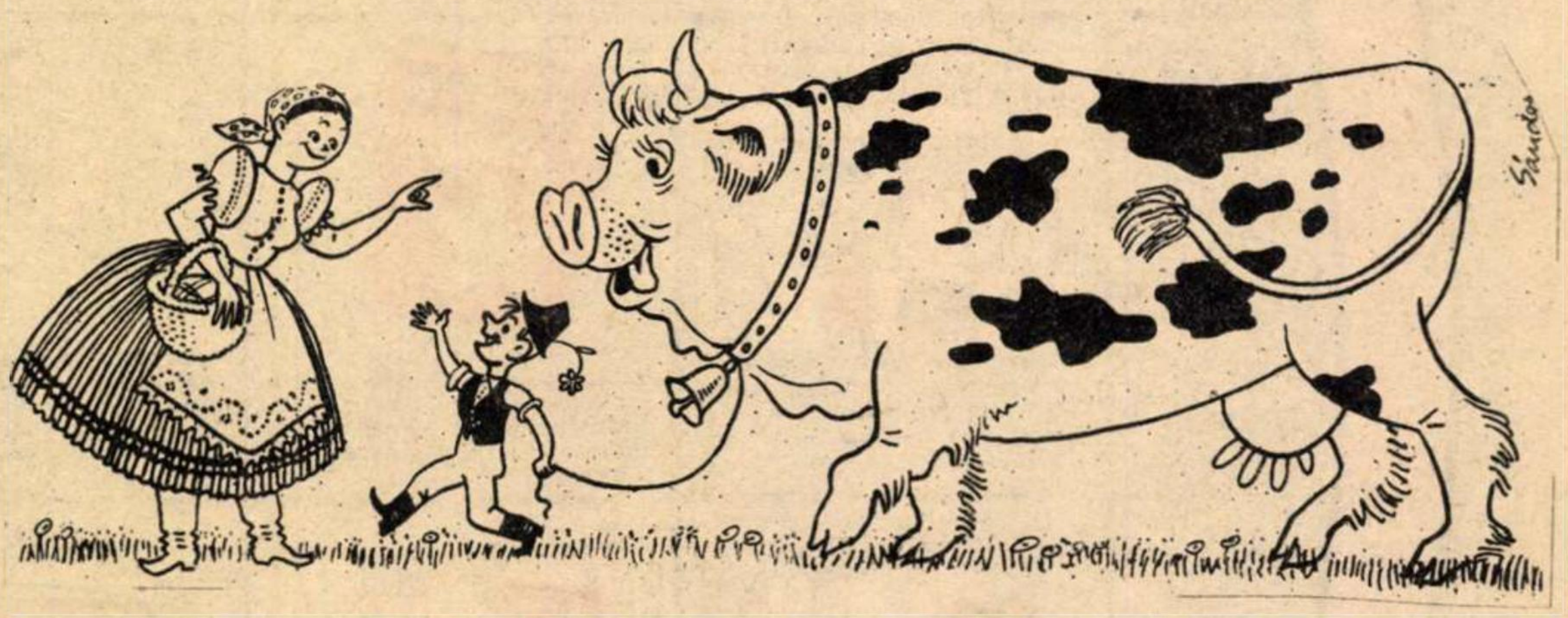

— Hogy hívják az új teheneteket, Petike?
— 2414 sorozat, 315 szám. Arról a kötvényről neveztük el, amiből édesapám vette!

A kiváncsi barátnő

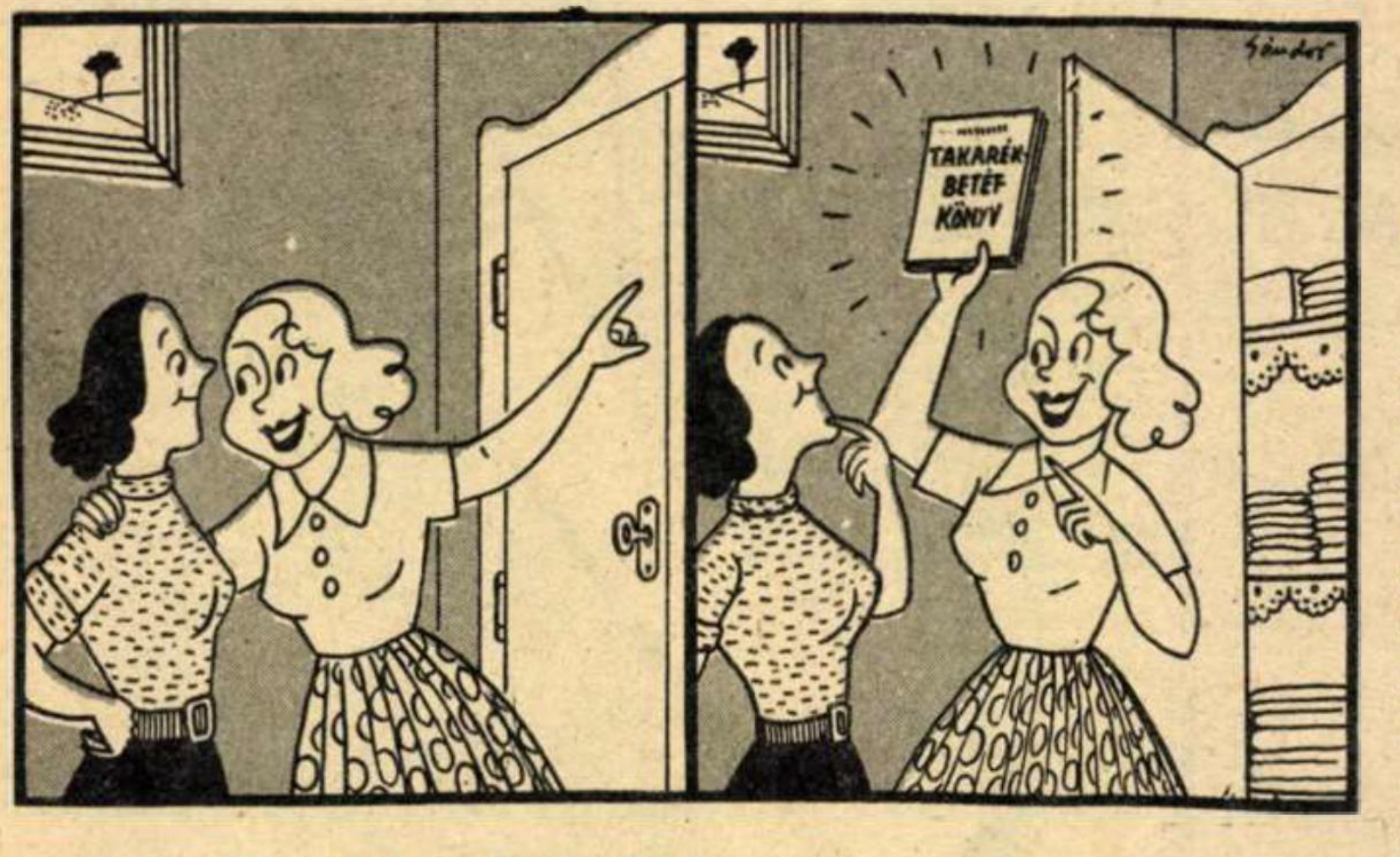

— Van itt a szekrényben a jövő télre egy gyönyörű kabátravalóm!
— Jaj, mutasd meg!

— Tessék!

Mi lesz itt ősszel!

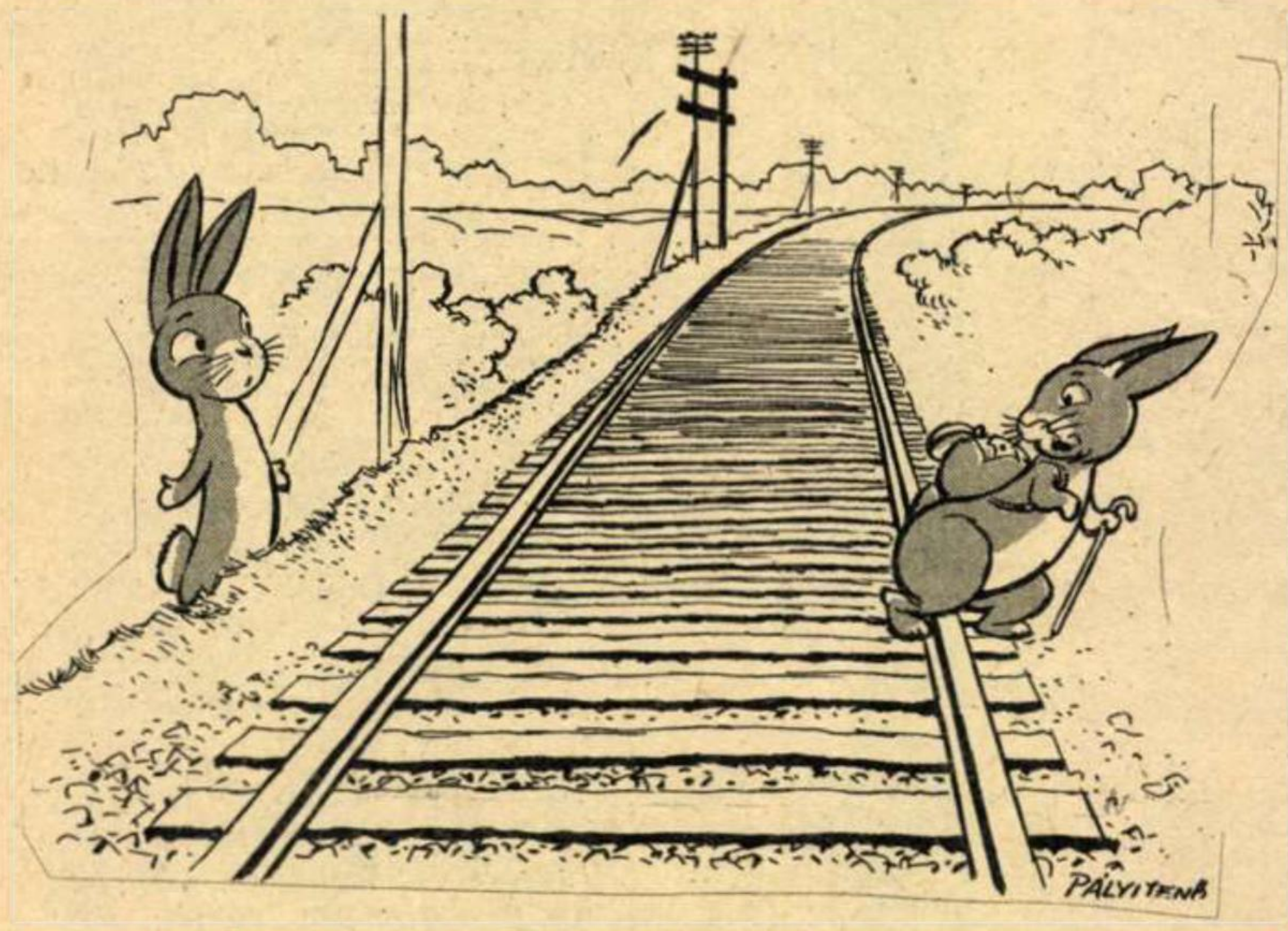

— Mi az kartárs, elköltözik? Hiszen maga szeret a vasút közelében lakni!

— Az igaz, de tudja maga, mi lesz itt ősszel, ha megindul a csúcsforgalom!?

Egy és más...

(Olcsó.)

Mariska néném nyaralni ment, kikísértem a Délivasútra. Amikor a vonat végre elindult s el akartam távozni a pályaudvarról, egy vasutas elémállt a kapuban és megkérdezte, van-e perronjegyem. Tagadó válaszomra a pénztárhoz utasított, ahol már hosszú sor állt hasonló ügyben. Végre is vettem egy perronjegyet kilencven fillérért s így aztán kimehettem a kapun. A kapu előtt azonban megálltam és tünődni kezdtem, mit kaptam én ezért a kilencven fillérért? Megcsókolhattam Mariska nénit. Ez az Államvasutaknak nem kerül pénzébe. Szagolhattam a vonatfüstöt. Erre sincs költség. Hallgattam a pályaudvar éktelen lármáját. Erre is a saját fülemet használtam. Talán túlsok levegőt szívtam? Aligha. Az orromon vettem lélekzetet, egyenletesen. A vonathoz hozzá sem nyúltam.

Aztán hirtelen megértettem mindent. A perronjegyet kimenetkor kérték. A kilencven fillért tehát azért fizettem, hogy a füstös, lármás pályaudvarról kiléphessek a napfényes, szép Budapestbe.

Igy már olcsó.

(Drága.)

Valamelyik este a Belvárosban találkoztam Béni barátommal és összevesztünk azon, hogy melyikünk tud jobban sakkozni. Halaszthatatlan dolgainkat félretéve beültünk a Pilvax-kávéházba, és kávét, valamint sakkot kértünk. Amikor fizettünk (hogy mi volt a játszma eredménye az nem tartozik ide, mert vesztettem), kiderült, hogy a sakkfigurák használatáért négy forintot kell fizetni.

— Kérem — mondtam — legutóbb csak két forint volt a sakk ára. Miért emelték fel százszázalékkal? Tán új készleteket vettek?

— Áh kérem. Még ez az egy is sok. Körlevél jött a központból, hogy ezután négy forint a sakk. A dominó árát is felemeltük.

— A dominó ostoba szerencsejáték. A sakk művészet. Tudomány. Minden. Van dominóolimpia? Na látja. Sakkolimpia van.

— De nem a Pilvaxban. Tessék Helsinkiben sakkozni.

Matt voltam.

(Jogos kérdés.)

Kollégám, a kitűnő műfordító panaszkodik. Egy nyolcszázoldalas regényt fordított le magyarra, teljes egyesztendeig dolgozott rajta. A regénynek hatalmas sikere van. Rövid idő alatt elfogyott minden példány. A lapok, folyóiratok nagy elismeréssel írtak róla. És egyetlen bíráló sem említette meg őt, a regény fordítóját. Feljajdul szegény:

— Hát nem igazságtalanság ez? Hát egy regényt nem kell lefordítania valakinek? Hát az a regény csak úgy magától lefordul?

TUDOMÁNYOS
ÉS
MŰVÉSZETI KÖNYVEKET
VESZ-ELAD

ÁLLAMI KÖNYVTERJESZTŐ VÁLLALAT ANTIKVÁR KÖNYVESBOLTJA

V., Múzeum-krt. 17. Tel.: 384—563
V., Múzeum-krt. 15. Tel.: 187—299
V., Múzeum-krt. 21. Tel.: 187—726
V., Múzeum-krt. 35. Tel. 187—241
V., Múzeum-krt. 39. Tel.: 186—764
V., Váci-utca 28. Tel.: 387—120
V., Bajcsy Zsilinszky-út 50.
Tel.: 110 148
VII., Lenin-krt. 16. Tel.: 227—696
VIII., Népszínház-u. 23. Tel.: 142—194
XI., Bartók Béla-út 15.
Tel.: 489—112.

VIDÉK

Pécs, Miskolc, Szeged, Győr, Debrecen

Nyerhet a TOTÓN!

A SPORT ÉS MŰSZAKI FAÁRUGYÁRBAN

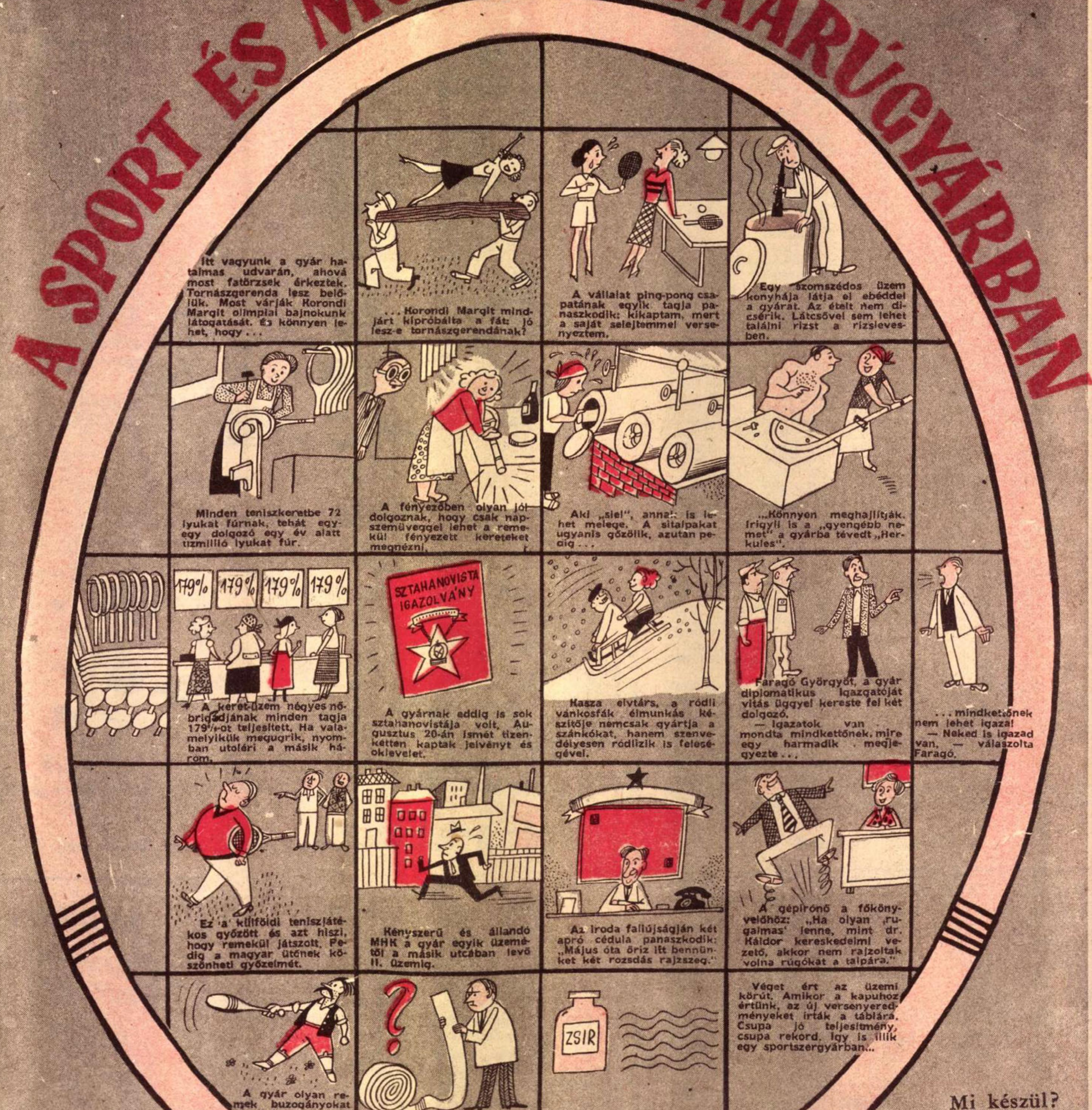

Itt vagyunk a gyár hatalmas udvarán, ahová most fatörzsek érkeztek. Tornászgerenda lesz belőlük. Most várják Korondi Margit olimpiai bajnokunk látogatását. És könnyen lehet, hogy ...

... Korondi Margit mindjárt kipróbálta a fát: jó lesz-e tornászgerendának?

A vállalat ping-pong csapatának egyik tagja panaszkodik: kikaptam, mert a saját selejtemmel versenyeztem.

Egy szomszédos üzem konyhája látja el ebéddel a gyárat. Az ételt nem dicsérik. Látcsővel sem lehet találni rizst a rizslevesben.

Minden teniszkeretbe 72 lyukat fúrnak, tehát egy-egy dolgozó egy év alatt tízmillió lyukat fúr.

A fényezőben olyan jól dolgoznak, hogy csak napszemüveggel lehet a remekül fényezett kereteket megnézni.

Aki „síel", annak is lehet melege. A sitalpakat ugyanis gőzölik, azután pedig ...

...Könnyen meghajlítják. Irigyli is a „gyengébb nemet" a gyárba tévedt „Herkules".

A keret-üzem négyes nőbrigádjának minden tagja 179%-ot teljesített. Ha valamelyikük megugrik, nyomban utoléri a másik három.

A gyárnak eddig is sok sztahanovistája volt. Augusztus 20-án ismét tizenketten kaptak jelvényt és oklevelet.

Kasza elvtárs, a ródli vánkosfák élmunkás készítője nemcsak gyártja a szánkókat, hanem szenvedélyesen ródlizik is feleségével.

Faragó Györgyöt, a gyár diplomatikus igazgatóját vitás üggyel kereste fel két dolgozó.

— Igazatok van . mondta mindkettőnek, mire egy harmadik . megjegyezte ...

... mindkettőnek nem lehet igaza!

— Neked is igazad van, — válaszolta Faragó.

Ez a külföldi teniszjátékos győzött és azt hiszi, hogy remekül játszott. Pedig a magyar ütőnek köszönheti győzelmét.

Kényszerű és állandó MHK a gyár egyik üzemétől a másik utcában levő II. üzemig.

Az iroda faliújságján két apró cédula panaszkodik: „Május óta őriz itt bennünket két rozsdás rajzszeg."

A gépírónő a főkönyvelőhöz: „Ha olyan ‚rugalmas' lenne, mint dr. Káldor kereskedelmi vezető, akkor nem rajzoltak volna rúgókat a talpára."

A gyár olyan remek buzogányokat készít, hogy még Botond is megirigyelné.

Rengeteg exportrendelés érkezik, de az exportfelelős még többet szeretne kapni.

A jó exportcsomagolás előfeltétele a zsírpapír és a hullámpapír. Erre figyelmezteti a csomagolókat a fenti ábra.

Véget ért az üzemi körút. Amikor a kapuhoz értünk, az új versenyeredményeket írták a táblára. Csupa jó teljesítmény, csupa rekord. Így is illik egy sportszergyárban...

Velem történt . . .

Borzalmas volt, amikor rozsdás vasak közé dobtak. Esett az eső és másnap rajtam is rozsdafoltok mutatkoztak. Egyszerre csak arra lettem figyelmes, hogy Faragó György, a Sport és Műszaki Faárugyár igazgatója és Káldor Lipót kereskedelmi vezető rólam beszélnek. Megtapogattak és kijelentették, hogy elvisznek.

Most kezdődtek a borzalmak. Eddig gömbvas voltam, most golyót csináltak belőlem. Vidia késsel vagdosni kezdtek. Acél vagyok, „keményen" ellenálltam, de a Vidia úgy vagdosott, mintha vajból lettem volna. Azt hittem, ezzel vége a gyötrelmeknek. De nem! Kifúrtak és golyóscsapágyakat szereltek belém. Azt hiszik, megpihenhettem a csapágyakon! Dehogy! Most 110 centiméter hosszú zongorahuzalt szereltek rám és arra fogót tettek. Így lettem dobókalapács. Elvittek a sportpályára, ahol először Németh Imre dobált engem, azután megtetszettem Csermáknak. Elkért Némethtől és ettől kezdve csak ő dobált velem. De milyen nagyokat! Néha azt hittem, hogy csak repülök, és sohasem érek földet. Nem volt kellemes. Akit még nem dobtak hatvan méterre, aki még nem nyekkent nagyot, ilyen hatalmas dobás után, a földön, az nem is tudhatja, hogy mit szenvedtem. De azért nagyon örültem, mert láttam, hogy Csermák nagyon szeret és meg van velem elégedve.

És egy szép nap, (zuhogott az eső) elvittek Helsinkibe. Büszke voltam, hogy résztvehetek az olimpia küzdelmeiben. Az edzéseken is nagyokat repültem, de éreztem, hogy a versenyen még messzebb kell esnem.

Azután jött a nagy Csermák-dobás. Úgy megforgatott, hogy szédülni kezdtem. Azután eldobott. Repültem, és csak azt sajnáltam, hogy nincsenek szárnyaim, mert akkor segíthettem volna Csermáknak. De erre nem is volt szükség. Amikor földet értem, kitűnt, hogy olimpiai bajnokságot nyertünk. Még mindig szédülitem, de most már a boldogságtól . . .

Mi készül?
Hogy készül?

Amikor a rádió 16-szor közvetítette olimpikonjaink világraszóló győzelmei után a magyar himnuszt, a Sport és Műszaki Faárugyár rákospalotai üzemeiben még nagyobb lelkesedéssel hajoltak a dolgozók a munkapadok fölé. Büszkék és boldogok voltak, hogy tizenhatszor húzták fel a magyar lobogót Helsinkiben. Külön öröm volt számukra, hogy a legtöbb számban azok a sportszerek segítették győzelemre bajnokainkat, amelyek a rákospalotai gyárban készültek.

Mi készül a gyárban? Korlát, nyújtó, tornászgerenda, sítalp, teniszütő, diszkosz, dobókalapács, ugrómerce, ródli, és még sok sportszer.

Hogyan készül ez a sok sportszer? Itt vagyunk a hajlítóműhelyben, ahol hatvan percig főzik a fát.

— Mi folyton főzünk, de sohasem eszünk a főztünkből — mondja Gara Jánosné, aki egyike a legügyesebb „hajlítóknak".

A fát, amely alig egy órával előbb még „olyan kemény volt, mint a fa", úgy meghajlítja, mintha viaszból lenne. Itt hajlítják a sítalpakat, ródlikat és tornagyűrűket.

A szomszédos üzemrészben készülnek a teniszkeretek. Évente 30.000 ütő készül, de a gyár „ütő"-képessége olyan erős, hogy 50.000-et is készíthetne.

A vasüzemben a kétszeres sztahanovista és sokszoros újító Sáreczki István a vezető. Legutolsó újítása: a diszkosz vasanyagát hulladékból készíti. A hulladék hulladékát is felhasználja sportszerek készítésére. Állítólag most azon töri a fejét, hogyan használhatná fel a hulladék hulladékjának hulladékát úgy, hogy az így keletkezett hulladékot is felhasználhassa valamire.

A gyár dolgozói igyekeznek túlteljesíteni vállalásaikat: tudják, hogy minden egyes új sportszerrel új bajnokságok születhetnek. Nem ártana azonban, ha a gyárban a jó versenyszellem mellett az MHK versenyszellem is megjavulna. Az üzemben mindenki a sportért dolgozik és senkisem sportol. Nem furcsa?

Szöveg: Palásti
Rajz: KASSO